

PRINT POST APPROVED PP318852/00020

DECEMBER 2005

Misli Thoughts

LETO - YEAR 54
ŠTEVILKA - NUMBER 12

<http://www.glasslovenije.com.au>

DECEMBER, zadnji mesec leta 2005; zadnja – 12. številka 54. letnika Misli, prihaja v Vaš dom. Spet se je nabralo toliko aktualnih dogodkov, da imamo sedaj že kar redno 44 strani, pa smo morali tudi tokrat opustiti povest Janeza Jalna, Trop brez zvoncev. Če jo kdo hudo pogreša, mu bomo poslali knjigo, ker zgleда, da tudi v prihodnje ne bo kaj dosti prostora za nadaljevanko, saj se iz meseca v mesec dogodi v slovenski skupnosti v Avstraliji toliko dogodkov, ki so vredni, da se zapišejo in s tem ohranijo. Zahvala velja mnogim sodelavcem in dobrotnikom Misli, naročnikom in bralcem.

V Sydneyu so dobili novega mladega patra DARKA ŽNIDARŠIČA, ki bo po novem letu prevzel vodstvo misijona. Pater VALERIJAN JENKO bo na praznik Svetih Treh Kraljev praznoval 80. rojstni dan. V Sydneyu bo tako spet slovesno. Dobremu p. Valerijanu pošiljamo že sedaj voščila za njegov velik življenjski jubilej s prošnjo k Bogu, da ga še dolgo ohranja zdravega, čvrstega in očetovskega med nami. Patru Darku pa dobrodošlica tudi v veselju, ker je uredništvo Misli dobilo novega in sposobnega sodelavca. Dobrodošlica tudi v Canberro, gospe Boženi Forštnarič, novi mladi moči na Veleposlaništvu RS.

SLOVENSKEMU DRUŠTVU IVAN CANKAR v Geelongu, ki letos praznuje svoj zlati jubilej, pošiljajo Misli prisrčna voščila.

Da smo lahko dokaj ugodno finančno prebrodili letošnje leto, gre zahvala vsem, ki ste poleg naročnine namenili še svoj dar za tiskovni sklad, imenovan Bernardov sklad. Letos smo prvič prejeli res pravo pomoč (ne le simboličen dar, kot je to bilo lansko leto) od Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu, ki ga je v zadovoljstvo večine zares uspešno vodil državni sekretar Franc Pukšič. Na svojo lastno željo je zaradi mnogih težav in nerazumevanja raje odšel nazaj v poslanske klopi. Ampak mož je pokončen, značajan, sposoben in vztrajen, zato se bomo gotovo z njim še veliko srečevali, saj je ob njegovem vodstvu Urada nastal tudi zakon, ki ureja odnose domovine do zdomcev in izseljencev. V slovenskem parlamentu bo gotovo s posebnim zanimanjem spremljal zadeve, ki se nanašajo na slovenski življenjski izven meja domovine.

Ko bomo tudi te Misli prepustili pošti, da jih ponese do Vaših domov, bomo naredili temeljito bilanco in načrtovali delo za naprej. Morda bomo v prihodnjem letu, ki bo 55. leto izhajanja, oblekli ovitek Misli v barve. Naši tiskarji so nam že naredili predračun, bomo videli, kakšne številke se bodo zapisale pod letošnje leto izhajanja in kakšna bo pomoč iz Slovenije pod novo taktirko Urada. Toda najprej se moramo seveda opreti nase!

Pred nami so čudoviti božični prazniki. Naj nas vse Novorojeno Dete poboža s svojo milostjo in nam podari, da bomo mogli peti ali izrekati slavo Bogu in si tako prizadevati za ustvarjanje miru na zemlji.

Na priloženem koledarju Misli za leto 2006 piše:

Bog, naš Oče, hvaležni smo ti, da si naše družine posvetil z navzočnostjo svojega Sina Kristusa. Spremljaj nas s svojo ljubeznijo, da bodo v letu 2006 naši domovi svetišča ljubezni, dobrote, miru in sreče.

Naj bo srečno in blagoslovljeno: Vsak dan in vse dni.

Bog živi!

p. Ciril

Misli

december 2005

V S E B I N A

Božična meditacija 2005.....	3
Božična voščila.....	4
Betlehem.....	5
Izpod Triglava.....	6
Informacija Veleposlaništva RS.....	9
Eno v Jezusu Kristusu.....	10
Šola slovenskega jezika.....	12
Sveta Družina Adelaide.....	14
Sv. Ciril in Metod Melbourne.....	16
Zlati jubilej Slovenskega društva Ivan Cankar v Geelongu.....	19
Sv. Rafael Sydney.....	21
40-letnica Slovenskega društva Canberra.....	26
Minilo je šestdeset let.....	27
Iz Queenslanda.....	28
Zahvala srebrnomašnikov.....	31
Klub Panthers - Triglav.....	32
Še živih 60 let.....	35
Refinance, Consolidate, Save!.....	40
Oglasi.....	41
Vaši darovi.....	43

FOTOGRAFIJI

Z NASLOVNE STRANI:

FOTOGRAFIJA ZGORAJ:

Že koncem letošnjega novembra je predvsem na Gorenjskem zapadla obilica snega, nad pol metra. Tako je letošnja zima nastopila v vsem veličastju, kakor nam razodeva tudi pogled na cerkev Janeza Krstnika v Bohinju.

FOTOGRAFIJA SPODAJ:

Sydneysko mednarodno letališče, četrtek, 17. novembra 2005, kmalu po sedmi uri zjutraj: Vesela dobrodošlica novemu in mlademu patru Darku Žnidaršiču.

FOTOGRAFIJE SO PRISPEVALI:

Florijan Auser:naslovnica zgoraj,5,34. Škof dr. Jožef Smej:3. Marija Anžič:naslovnica spodaj,16,17,19,20,30. Božena Forštnarič: 9. Pater Ciril:10,29,34. Andreja Dermol: 14,15,35. Anita Pleško:18. Martha Magajna: 21,22,24,25,26,32,33. Ana Tegelj:29. Erik Mrak: 34. Ernie Nemeč:39. Sandra Krnel:41.

BOŽIČNA MEDITACIJA 2005

**Na sénu, slami ležal je, kamnitih jasli ni se zbal,
je z malo mleka hranil se, ki ptice nasičuje vse.**

(Iz himne pri hvalnicah)

Kdo je ta? Tako majhen, da mu je nekaj materinega mleka dovolj za hrano? Tako velik, da ptice nasičuje vse?

Jezus Kristus, večni Božji Sin, sedaj dete v jaslicah! Njegova duša je bila od vsega začetka polna vednosti, znanja, modrosti.

Od vsega začetka. Že ko je bil nošen pod srcem Device Marije, ko je bil porojen, povit v plenice in ko je jokal v betlehemske hlevčku. Tako pravi on sam ob svojem prihodu na svet: Žrtve in daritve nisi hotel, a telo si mi pripravil. Žgalne daritve in daritve za greh ti niso bile všeč. Tedaj sem rekel: »**Glej prihajam; v zvitku knjige je pisano o meni, da izpolnim, o Bog, tvojo voljo**« (Heb 10,5-7).

Njegov pogled iz jaslic sega nazaj v davnino. Vidi plemena Sklavenov (Slovanov), naseljenih ob bistrh rekah, ob Dvini, Visli, Odri, Dnjepru ...

Vidi, kako tečejo reke: Mura, Drava, Sava ... Ob njih je tu in tam kak keltski tempelj, v njem marmornat kip z latinskim napisom: Virgini pariturae (Devici, ki bo rodila). Da, narodi so pričakovali prečisto Devico, ki bo rodila Odrešenika, pričakovali so ga kot sahneca cvetica dežja. Božji otrok iz jaslic vidi, kako se plemena Slovanov selijo proti jugu. V Panonijo, Karantanijo, Styrio, Carinthio in v Primorje pride najmanjše slovansko pleme, Sloveni ali Slovenci. »**To bo rod moje Matere,**« razmišlja **betlehemsko Dete,** »**pozidali bodo njena Božja svetišča: Brezje, Sveta Gora, Ptujška Gora, Turnišče ...**«

Kakor velik zelen list plava Avstralija na morjih: Indijski ocean, Južno morje, Tihi ocean ... Vidi jo ga oči komaj rojenega betlehemskega otroka. (Ah, te oči, tako podobne očem njegove Matere!). Božji otrok iz jaslic vidi, kako se priseljavajo v Avstralijo Slovenci. Preizkuša jih, kot je bil preizkušen Abraham:

– Če hočete ostati na tem velikem otoku, morate pozabiti svojo domovino!

– Slovenijo? To lepo deželo, deželo potokov, studencev in jezer, deželo pšenice in ječmena, vinske trte in smokev? Kako pozabiti deželo, ki je tako zelo podobna tvoji deželi, Dete betlehemske? Ponavljamo s psalmistom: Če pozabimo tebe, Slovenija, naj se nam desnica posuši! Vendar naj se zgodi po tvoji volji! Pozabiti hočemo Slovenijo!

– Samo preizkušal sem vas. Ljubite svojo deželo, svoj Raj pod Triglavom! Vzljubite tudi svojo novo domovino, Avstralijo!

Pogled Božjega Deteta iz jaslic v leto 2005.

Odhod papeža Janeza Pavla II. v večnost. Nastop novega papeža Benedikta XVI., ki je svojega prednika takoj razglasil za Božjega služabnika. Nova maša Boštjana Ošlaja v Bogojini. Velja pregovor: Na novo mašo se spleča priti, tudi če si pri tem raztrgaš par čevljev. Noben računalnik ne bi mogel izračunati,

koliko parov čevljev bi si bil raztrgal p. mag. Ciril A. Božič, če bi se bil odpravil peš iz Avstralije na novo mašo. Pridigal je namreč novomašniku v Bogojini in ob ponovitvi nove maše v Št. Ilju v Slovenskih goricah.

V mariborski bolnišnici je prim. Miran Koželj, dr. med., specialist kirurg, uspešno opravil operacije pri pacientih: dr. Francu Krambergerju, mariborskem škofu ordinariju, predsedniku Slovenske škofovske konference; pri župniku Jožetu Tovšaku, pri župniku v pokoju Jožetu Škrinjarju in pri podpisanim. Vse je izročil č. sestri Mateji Mikuš, hkrati medicinski sestri in ravnateljici Doma duhovnikov v domačo oskrbo. Z njo je primarij po telefonu v stalni zvezi. Tako bedi nad svojimi pacienti.

V nedeljo 18. decembra **srebrni jubilej škofovske službe ordinarija dr. Franca Krambergerja. Pogled betlehemskega Deteta počiva nad avstralskimi mesti: Adelaide, Melbourne in Sydney ter njihovo okolico.** Kakor betlehemski pastirji pri svojih nočnih stražah bedijo nad svojimi slovenskimi verniki patri: Janez Tretjak, Ciril A. Božič, Darko Žnidaršič in Valerijan Jenko.

Naročniki in bralci lista MISLI!

Predstavljate si, da imate pred seboj dva dobro zapečateni koledarja 2006. Na ovitku prvega je zapisano: V tem koledarju je za vsak dan sproti zapisano, kaj vas čaka. Na ovitku drugega koledarja pa berete: V tem koledarju je pri vsakem dnevu zapisano samo eno ime: JEZUS. Če odložite prvega in se odločite za drugega, se vam Dete iz jasic veselo nasmehne ...

Pričujoča meditacija naj bo hkrati voščilo podpisanega: Naj vam luč iz Betlehema sveti v vse dni leta 2006.
Dr. Jožef Smej, mariborski pomožni škof

Prisrčna zahvala g. škofu dr. Jožefu Smeju za ta božični spev srca, ki ga je namenil Slovencem v Avstraliji. "Bog plati", kakor pravijo v Prekmurju. "Gospod škof dr. Smej so naš prekmurski Prešeren", mi je dejal pred nekaj dnevi Janez Mesarič, ki je bil za časa župnikovanja gospoda Smeja v Murski Soboti njihov ministrant. Čestitke srebrnemu škofu z zlatim srcem dr. Francu Krambergerju ob 25. letnici škofovskega posvečenja, nadškofu dr. Alojziju Šuštarju ob dopoljenih 85 letih življenja ter veliko Božjega blagoslova novemu ljubljanskemu pomožnemu škofu dr. Antonu Jamniku. Prisrčen pozdrav še vsem drugim slovenskim škofom: Alojzu Uranu, Metodu Pirihu, Francu Perku, Jožefu Kvasu, Andreju Glavanu, Antonu Stresu in Juriju Bizjaku; v Kanado pa kardinalu Alojziju Ambrožiču, v Vatikan Francu Rodeltu ter v Beograd Stanislavu Hočevarju in apostolskim nuncijem Santosu A. y Castellu, Edmondu Farhatu in Ivanu Jurkoviču.

BOŽIČNO VOŠČILO SLOVENSkih ŠKOFOV

Kako ljubke so na gorah noge glasnika,

ki oznanja mir, prinaša veselo novico, oznanja rešitev (Iz 52,7).

Mir vam, bratje in sestre v duhovnih poklicih, ki vam veljajo te besede.

Mir slovenskemu človeku, vsaki družini, mir in spravo vsemu narodu. Prinaša veselo novico, ki preganja žalost, razočaranje in obup. Oznanja rešitev, ki jo prinaša Božji Odrešenik.

Bog nam je slednjič, te dni,

spregovoril po sinu (prim. Hebr 1, 1-2).

Rodilo se je Dete, majhen otrok, veliki Bog. Daje nam polnost življenja, ostaja z nami v zakramentih, v sveti evharistiji. Prihaja kot neobgljeno dete, da bi se ga nihče ne bal. Oklenimo se Besede, ki je postala človek, da bi mi postali Božji.

Mir in polnost življenja voščimo iz srca za ta sveti praznik vam,
vsem bolnim, ostarelim, zapornikom, tujcem, vsem Slovencem doma,
v zamejstvu in po svetu ter obilje Božjega blagoslova za prihajajoče leto.

Vaši škofje

Blagoslovljen Božič in milosti polno leto 2006

Vam želijo Vaši patri, pastoralni sodelavci,

**uredništvo in uprava Misli, Baragova knjižnica, zaupniki doma matere Romane,
naši posinovljeni misijonarji, pa tudi patri in sestre, ki so nekdaj delovali med Vami.**

BETLEHEM: Domus panis, panis vitae!

Kako lepa je razlaga vsebine imena mesta Betlehema: Hiša kruha, kruh življenja!

Na oltarni stopnici v votlini sv. Jožefa v neposredni bližini votline Gospodovega rojstva v Betlehemu danes vidimo ta prelepi napis. Ob tem se nam takoj utrne misel na davni starozavezni dogodek, ki sega v čas sodnikov, to je bilo v času naseljevanja v Obljubljeni deželi, ko je v Betlehemu vladala lakota. Neki mož z imenom Elimeleh se je s svojo ženo Naomi in sinovoma Mahkonom in Kijonom odpravil v moabsko deželo, to je na vzhod čez Jordan na ozemlje današnje Jordanije. Tam je z delom iskal kruha. Kruh je našel, izgubil pa je svoje življenje. Tako je umrl on, sinova pa sta si vzela ženi Moabki Orfo in Ruto. Toda onadva sta umrla brez potomstva. Vdova Naomi je svetovala svojima snahama, naj se vrneta v hišo svoje matere in naj si najdeta srečo vsaka v hiši svojega moža. Ruta ni odšla, ampak je ostala pri svoji tašči Naomi. Obe sta se vrnili v Betlehem, kjer je lakota že minila. Zgodilo se je v času ječmenove žetve in gospodar Boaz je med žanjci zagledal Ruto, jo zasnužil, se z njo poročil in rodila mu je sina Obeda, Obed pa je bil oče Jeseju, Jese pa oče kralju Davidu.

Prelepa starozavezna zgodba, ki jo velja prebrati v Rutini knjigi, saj ima samo štiri poglavja.

Kakšen je nauk te zgodbe? Iz Betlehema je odšla družina za kruhom, doživela polom, če gledamo s človeškimi očmi. Toda vrnitev domov je dala nov blagoslov, prišla je nova kri, kri tujke v slavni Jezusov rodovnik in skozi rodove do samega Jezusa. Nosilna imena te zgodbe znova beremo v Jezusovem rodovniku ob njegovem rojstvu.

Še več: Betlehem ostaja hiša kruha. In kruh ostaja osnova za življenje.

Odhajajoče leto svete evharistije je osvežilo to misel v vsej polnosti, saj se isti Gospod, ki je bil rojen v Betlehemu, znova vrača k nam, da bi nam dal samega sebe - Kruh Življenja.

Mar je to že vsa vsebina tudi letošnjega adventnega in božičnega časa za nas?

Manjka še prelepa božična zgodba, ki govori o betlehenskem volku. Ko so pastirji prihiteli do votline na betlehenskih poljanah, počastili Dete Jezusa in odšli nazaj k svojim čredam, se je zganil tudi betlehenski volk. "Pojdem še jaz, da se malo pomastim s tem dojenčkom", si je rekel. Ko je sveti Jožef zagnil vhod v votlino, se je bil volk že potuhnil v kotu za dračjem in vse je bilo videti mirno. Toda Božje Dete je s svojimi nebeškimi očmi videlo nevarnost. Volkove zverinske šape so se bližale stajici, zverinske oči so iskale svojo žrtev, samo še hip in volk bo sit. In v istem hipu se dvigne Božje Dete iz stajice, pogleda volka naravnost v zverinske oči in izgovori besede: »Volk, rad te imam!«

Zver je obstala in se ni ganila več. "Volk, rad te imam!", je ponovno slišala v temni betlehenski noči. Kako to, da groznemu volku mirno Dete izgovarja take besede? Glej, v tem trenutku se je iz te zveri začela prikazovati človeška podoba. Iz kožuha je stopil pravi človek, ki ga je Dete prebudilo s svojim sporočilom: Volk, rad te imam!

Človeška postava je počasi odšla, delal se je dan in nastopilo je jutro.

Mar ni vse to res, pa čeprav je čudna ta betlehenska zgodba? Mar ni tako zelo res, da je moral nekdo tej Zemlji sporočiti, da jo ima rad. Pa ne samo zemlji, tudi vsakemu živemu bitju in končno človeku: Človek, imam te rad.

Posledice tega sporočila so danes očitne. V božičnih praznikih nam to Dete, ki je pravi Bog, sporoča enako vsebino: Rad te imam! Kakor da bi tudi z nas padel volčji kožuh, zvitost lisice, grozovitost leva ali priliznjenost mačke....

S tem Božjim sporočilom se prebujajo v nas prava podoba, tista, ki jo je Stvarnik hotel imeti. To je podoba odrešenega človeka. Mar potrebujemo še kakšen drugačen razlog za božično praznovanje? Ta vzvišeni razlog se imenuje: Rojstvo Človeka!

Ob tako vzvišenem dejanju, ko je Bog hotel postati eden izmed nas, da bi mi postali Božji, velja, da damo svoji duši praznično oblačilo.

p. Peter Lavrih, ofm

Izpod Triglava

Tone Gorjup

Bohinjsko jezero v zimski idili.

ANTON JAMNIK - NOVI LJUBLJANSKI POMOŽNI ŠKOF.

Papež Benedikt XVI. je 15. novembra 2005 imenoval direktorja Zavoda sv. Stanislava v Ljubljani dr. Antona Jamnika za novega ljubljanskega pomožnega škofa in naslovnega škofa v antičnem mestu Vini, ki se je nahajalo na obali Afrike blizu današnjega Tunisa. Novico o imenovanju je v prostorih nadškofijskega ordinariata v Ljubljani sporočil apostolski nuncij v Sloveniji nadškof Santos Abril y Castelló. Novoimenovani škof Anton Jamnik je doma iz župnije Videm Dóbrepolje pri Ribnici na Dolenjskem, rodil pa se je leta 1961 v Ljubljani. Osnovno šolo je končal leta 1976 v Grosupljem. Po končani gimnaziji Josipa Jurčiča v Stični se je vpisal na Teološko fakulteto v Ljubljani, kjer je leta 1987 diplomiral. Nadškof Alojzij Šuštar ga je po mašniškem posvečenju poslal za kaplana v Kočevje, leta 1990 pa imenoval za svojega tajnika. To je bil čas, ko je Slovenija stopila na pot samostojnosti v državniškem in cerkvenem smislu. Anton Jamnik je poleg službe tajnika nadaljeval s podiplomskim študijem in ga končal z disertacijo Rawlsov poskus etične utemeljitve liberalizma. Od leta 1997 je docent za filozofijo na Teološki fakulteti v Ljubljani, obenem je član nekaterih državnih komisij s področja šolstva. Več let je urejal revijo Tretji dan. Od ustanovitve, leta 1993, do leta 1997 je bil tajnik Mešane krovne komisije Rimskokatoliške Cerkve in Vlade republike Slovenije. Leta 1997 je postal mladi član Evropske akademije znanosti in umetnosti s sedežem v Salzburgu. Julija 2000 ga je ljubljanski nadškof Franc Rode imenoval za direktorja Zavoda sv. Stanislava v Šentvidu nad Ljubljano. V tej službi je dočkal imenovanje za škofa. Posvečen bo 8. januarja popoldne v ljubljanski stolnici. Novoimenovani škof si je za svoje geslo izbral

Jezusove besede apostolom "Vi ste moji prijatelji." Z imenovanjem Antona Jamnika za škofa je zapolnjeno mesto, ki je bilo izpraznjeno od oktobra lani, ko je papež takratnega pomožnega škofa Alojza Urana imenoval za ljubljanskega nadškofa in metropolita. Verjetno pa bo sveti oče že kmalu imenoval nove škofove, saj bo Cerkev v Sloveniji dobila tri nove škofije. Iz ljubljanske nadškofije se bo predvidoma oddelila škofija s sedežem v Novem mestu, iz mariborske pa škofiji s sedežema v Celju in Murski Soboti. Vloge za nove škofije so že v Rimu na Kongregaciji za škofove.

STO LET ŠKOFOVIH ZAVODOV.

Le nekaj dni pred imenovanjem Antona Jamnika za ljubljanskega pomožnega škofa so se sklenile slovesnosti ob sto letnici Zavoda sv. Stanislava in prve slovenske gimnazije. Že od pomladi so se v tako imenovanih Škofovih zavodih vrstile razne prireditve od razstav, koncertov, do različnih predavanj in kulturnih večerov. Ob sklepu praznovanja je v zavodu potekal dvodnevni mednarodni posvet o šoli kot prenašalki znanja, veščin in vrednot. Na predvečer godovnega dne sv. Stanislava je bila v ljubljanski stolnici zahvalna sveta maša, ki jo je daroval nadškof Alojz Uran ob somaševanju drugih škofov in duhovnikov. Nadškof je v pridigi najprej omenil svetega Stanislava, zatem knezoškofa Jegliča o uresničitev njegove zamisli o povsem slovenski gimnaziji, ki je prerasla v nepogrešljivo ustanovo medvojne Slovenije. Zatim je nadaljeval z ukinitvijo in ponovno oživitvijo zavoda: "Nova generacija 'škofijcev', kot se sami imenujejo, je zrasla iz ruševin in trpljenja. Nemška okupacija Zavodov v času vojne, zbirno mesto za tisoče žrtev komunizma v letu 1945, potem pa 45 let delovanja jugoslovanske armade, je pustilo strašne posledice. Spominjam se prvega obiska po odhodu vojakov: bilo je kot bi treščilo. Kar se je

dalo na hitro uničiti, je bilo uničeno.

Vendar, bratje in sestre, kri mučencev, trpljenje nedolžnih, enotnost naroda, predvsem pa zaupna molitev, so začeli prinašati nove sadove. Hvala Bogu in vsem, ki so takrat s pogumnimi odločitvami in veliko zavzetostjo znova odprli vrata te ustanove. Obnova mogočne stavbe je omogočila ponovno oživljanje poslanstva.

Novo vino je bilo nalito v nove mehove. Vse se je začelo odvijati pospešeno: štiriletna klasična gimnazija je sprejela večje število dijakov, fantov in deklet. Število profesorjev se je z menjavami v generacijah več kot podvojilo, Zavodi so vstopili tudi v svet, v mednarodni prostor, kar razodeva tudi mednarodni simpozij, ki je potekal v teh dneh..." V nedeljo, 13. novembra, pa je bila v Cankarjevem domu slavnostna akademija z naslovom Svetišče spomina. Oblikovali so jo recitatorji in zbori Škofijske klasične gimnazije ter dijaški orkester.

GOSPODARSKE IN SOCIALNE REFORME.

Vladni odbor za reforme je oktobra dal v javno razpravo Predlog konceptov ekonomskih in socialnih reform za povečanje konkurenčnosti slovenskega gospodarstva. Predsednik vlade Janez Janša je v naslednjih tednih skupaj z odborom okvirni načrt predvidenih sprememb predstavil različnim političnim, gospodarskim in drugim skupinam v državi. Ker gre za zelo pomembne spremembe v našem gospodarskem in socialnem življenju in ravnanju, je razumljivo, da je ta predlog izzval različne odmeve. Povečini se vsi strinjajo z nujnostjo sprememb, saj Slovenija, ki je bila pred leti vodilna država med novinkami v Vzhodni Evropi, počasi drsi navzdol. Najmanj so na spremembe pripravljeni vodilni sindikati, ki so že teden dni pred predstavitvijo reform napovedali demonstracije in jih 26. novembra tudi uresničili. O naravi njihovih demonstracij je marsikaj povedalo obujanje spominov na Tita in rdeče zvezde na zastavah. Kot kaže bo moralo priti do prenove tudi v večjem delu sindikalnega gibanja. Vlada namerava v prihodnjih tednih pripraviti konkretne predloge sprememb in zatem o njih začeti javno razpravo. V javni razpravi želi tudi Komisija Pravičnost in mir pri Slovenski škofovski konferenci poudariti nekatere vidike in vrednote, ki jih je treba upoštevati v nadaljnji

razpravi o reformah. Komisija Pravičnost in mir pri Slovenski škofovski konferenci je predstavila svoje stališče do predloga ekonomskih in socialnih reform za povečanje konkurenčnosti slovenskega gospodarstva. Ob tem, ko Komisija Pravičnost in mir soglaša, da je potrebno povečati uspešnost našega gospodarstva, želi enako močno poudariti, da gospodarska uspešnost ni sama sebi namen. Njen namen je socialna država, ki vsakemu omogoča, da lahko razvije svoje sposobnosti ter lahko poskrbi zase in za svoje najbližje. Gospodarska uspešnost, ki jo pričakujemo od predlaganih reform, tudi ne sme koristiti samo enemu delu prebivalstva. Sadov pričakovane uspešnosti morajo biti deležni vsi državljani. A tudi žrtve, ki jih bodo predlagane reforme zahtevale, morajo biti pravično porazdeljene. Komisija od vlade pričakuje, da bo znala bremena reforme porazdeliti s pravim čutom za pravičnost in solidarnost z najšibkejšimi v naši državni skupnosti. Od politikov, oblikovalcev javnega mnenja in socialnih partnerjev pa pričakuje veliko mero odgovornosti za skupno prihodnost naše države.

ANDREJ BAJUK OSTAJA PREDSEDNIK NOVE SLOVENIJE.

Nova Slovenija – Krščanska ljudska stranka je imela 19. novembra volilni kongres v Novi Gorici. Na njem je bil za predsednika znova izbran dr. Andrej Bajuk, ki je prejel 143 glasov, njegov protikandidat, župan Dolenjskih Toplic Franc Vovk, se mu je precej približal, saj ga je podprlo 105 delegatov. Andrej Bajuk je mandat sprejel z zadovoljstvom in napovedal nekatere spremembe, zlasti glede tesnejše povezanosti s krajevnimi odbori. Za podpredsednika stranke sta znova uspešno kandidirala Alojz Sok in Janez Drobnič, nova podpredsednica je poslanka v Evropskem parlamentu Ljudmila Novak, novi predsednik sveta pa Jožef Horvat.

DAN RUDOLFA MAISTRA.

V Sloveniji smo dobili letos tri državne praznike, ki pa niso dela prosti dnevi. Tako je 17. avgust postal Dan združitve Prekmurskih Slovencev, 15. september Dan vrnitve Primorske k matični domovini, 23. november pa Dan Rudolfa Maistra. General Maister je namreč 23. novembra leta

1918 po razorožitvi nemških brambovcev prevzel oblast v Mariboru. Vojaška akcija se je začela ob četrti uri zjutraj in je trajala le sedeminštirideset minut. Nemška vojaška enota, ki je bila nameščena v dravski kasarni, je štela približno tisoč petsto mož. Mariborski polk, s katerim je general Maister zavzel zadnjo nemško vojaško utrdbo na širšem območju, pa je imel dva tisoč prostovoljcev. S to akcijo je Maister skupaj z Narodnim svetom postal gospodar mesta in okolice, razmejitevna črta z Nemško Avstrijo pa se je oblikovala na črti Radgona, Šentilj in Kozjak. V spomin na ta dogodek, ki je pomemben za utrditev naše severne meje, je 23. november državni praznik – Dan Rudolfa Maistra. Ob tem dnevu se je po Sloveniji zvrstilo več proslav, osrednja državna prireditev pa je bila 25. novembra zvečer v Mariboru. Na njej je predsednik vlade Janez Janša med drugim opozoril, da je general Maister kljub težkim razmeram dokazal, da Slovenci v ključnih trenutkih znamo črpati iz lastne notranje moči in volje, se postaviti za svoj prav ter ubraniti svojo pot v zgodovini.

NAMESTO PUKŠIČA ZORKO PELIKAN.

Franca Pukšiča je 1. decembra na mestu državnega sekretarja v uradu vlade za Slovence v zamejstvu in po svetu zamenjal Zorko Pelikan. Na to mesto ga je 24. novembra imenovala vlada potem, ko je Pukšič odstopil že sredi julija, ker po njegovem mnenju urad ni imel prave moči. Pelikan je to službo opravljal že leta 2000, v času vlade Andreja Bajuka; takrat je urad sodil v pristojnost zunanjega ministrstva. Zadnja leta pa je bil Pelikan konzul v Trstu. Tako mu delo, ki ga bo opravljal poslej, ni tuje. Franc Pukšič pa se na lastno željo vrača v državni zbor, saj je bil na zadnjih volitvah izvoljen za poslanca.

PREŠERNOVA NAGRAJENCA 2006.

Upravni odbor Prešernovega sklada je 2. decembra, dan pred obletnico pesnikovega rojstva sporočil, kdo bo ob slovenskem kulturnem prazniku prihodnje leto prejel najpomembnejšo nagrado s področja kulture. Prešernova nagrajenca sta pesnik, esejist in pisatelj Milan Dekleva ter filmski režiser Karpo Godina. Dekleva bo nagrado prejel za življenjsko delo na področju literarne umetnosti, Godina pa za življenjsko delo na področju filmske umetnosti.

FRANC BOLE JE SCHWENTNERJEV NAGRAJENEC.

V Cankarjevem domu v Ljubljani je bil na prehodu iz novembra v december že 21. knjižni sejem, na katerem se je tokrat predstavilo več kot 80 domačih in tujih založb. Sejem so odprli s slavnostno prireditvijo, na kateri so podelili več nagrad. Osrednjo Schwentnerjevo nagrado je za prispevek k razvoju založništva in knjigotrštva ob 40-letnici revije Ognjišče prejel direktor Založbe Ognjišče monsignor Franc Bole.

ZLAT KONEC TEDNA.

Zadnji konec tedna v mesecu novembru bo za ljubitelje slovenskega športa nepozaben, v spominu pa bo stal tudi Slovenec v Avstraliji. V Melbournu je namreč v drugi polovici novembra potekalo 38. svetovno prvenstvo v gimnastiki, ki se je končalo z dvakratnim igranjem slovenske himne. Telovadca Mitja Petkovšek in Aljaž Pegan sta postala svetovna prvaka na bradli in drogu. Robert Kranjec je isti dan zmagal na drugi tekmi svetovnega pokala v smučarskih skokih v Kuusamu na Finskem, na tretji stopnički pa je stal v prvi tekmi, ki se je končala le nekaj ur prej.

Pismo rojakom je objavil tudi novi državni sekretar za Slovence po svetu:

Spoštovani rojaki v zamejstvu in po svetu, dragi prijatelji izven meja Republike Slovenije! Naj gre ob začetku mojega mandata v svojstvu državnega sekretarja in vodje Urada Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu moja prva misel k Vam, dragi prijatelji, ki živite v zamejstvu in širom po svetu in dan za dnem, na različne načine tkete in utrjujete vezi s Slovenijo. Dovolite, da Vas najprisanjeje pozdravim in hkrati izrazim željo po kar najboljšem sodelovanju z Vami vsemi. Danes niso pomembni razlogi ali okoliščine zaradi katerih ste se znašli izven političnih meja matične domovine, niti ni pomembno, kako močno ste se čutili povezane s Slovenijo. Bistveno je to, da se med Vami in nami vzpostavi in poglobi odnos medsebojnega zaupanja in sodelovanja. Mi, Urad Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu, smo tukaj zato, da Vam bomo pomagali krepiti stike s Slovenijo, da Vam bomo stali ob strani v Vaših prizadevanjih za Vaš boljši status, za boljšo vlogo v družbi v kateri živite. Za nas ste pomemben in nezamenljiv del slovenskega

naroda. Četudi živite izven meja naše države, želimo, da bi s svojim znanjem, izkušnjami in zrelostjo čimbolj enakovredno sooblikovali slovenski narod in širšo skupnost. Prav tako smo veseli Vašega razvoja in uspehov v družbi, v kateri delujete in ustvarjate.

Republika Slovenija se je z vstopom v EZ in NATO in s skorajšnjim prevzemom Evra ter odprave mejne kontrole z ostalimi članicami Evropske zveze enakovredno vključila v družbo demokratičnih držav in tako uspešno zaključuje svoje desetletje in pol dolgo obdobje tranzicije.

Dosedanje dobre izkušnje sodelovanja med Slovenijo in Slovenci v zamejstvu in po svetu želimo seveda ohraniti, hkrati pa želimo skupaj z Vami iskati in graditi nove, današnjemu času in znanju primerne oblike delovanja. Vlada Predsednika Janeza Janše je z imenovanjem državnega sekretarja in oblikovanjem posebnega Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu

potrdila svojo naklonjenost in pozornost do Vas, drage rojakinje in rojaki izven RS. Tudi priprava posebnega zakona, ki je prav sedaj v parlamentarni proceduri in s katerim želi Slovenija uzakoniti svojo tudi v ustavi zapisano skrb za Slovence po svetu, je temeljnega pomena za pravilno reševanje vseh odprtih vprašanj.

Skratka, kar nekaj razlogov imamo, da se lahko upravičeno veselimo novih možnosti za sodelovanje in medsebojno bogatenje. Če tudi ne bo šlo vse zmeraj gladko, lahko z dobro voljo in s pripravljenostjo do dialoga zaobidem marsikatero oviro. Ko se na tem mestu iskreno zahvalim svojemu predhodniku za ves njegov trud in delo, naj Vam ob koncu izrazim svoje resnično veselje, da bom lahko skupaj s svojimi sodelavci delal z Vami in naj potrdim svojo največjo pripravljenost, da bomo lahko skupaj naredili nov korak v pravo smer.

**Zorko Pelikan, državni sekretar
Ljubljana, 1. december 2005**

Informacija

Veleposlaništva Republike Slovenije

Konzularne ure v Melbourneu bodo znova v nedeljo, 5. februarja 2006, ob 11.30 uri do 1.30 popoldne v prostorih Verskega in kulturnega središča Kew, Baraga House, 19 A'Beckett Street, Kew.

V konzularnih zadevah se seveda lahko vedno obrnete neposredno na veleposlaništvo, pri čemer pisno sporočilo strank vsekakor olajša navajanje točnih podatkov, naslovov ali želja pošiljatelja in tako omogoča hitrejše in skladno urejanje zadev. Naslov veleposlaništva je: Embassy of Slovenia, P.O. Box 284, Civic Square, ACT 2608.

Obenem vas obveščamo, da se je po treh letih službovanja na veleposlaništvu v Canberri v Slovenijo vrnil Andrej Gregor Rode. Zamenjala ga je nova uslužbenka, gospa Božena Forštnarič, prav tako III. sekretarka veleposlaništva. **Bojan Bertoncely, odpravnik poslov Veleposlaništva RS v Avstraliji**

Naj se nam gospa BOŽENA FORŠTNARIČ kratko predstavi:

"Svojo mladost sem preživela v svojem rojstnem kraju Murski Soboti. Po končani gimnaziji sem nadaljevala študij v Ljubljani. Po izobrazbi sem univerzitetna diplomirana pravnica mednarodne smeri, pred nastopom sedanje službe na slovenskem veleposlaništvu v Canberri pa sem delala v Sektorju za mednarodno pravo na Ministrstvu za zunanje zadeve v Ljubljani.

Služba v Canberri je moja prva služba v tujini in upam, da bom pri opravljanju svojega dela in pri sodelovanju s slovensko skupnostjo v Avstraliji prav tako uspešna kot moj predhodnik gospod Andrej Gregor Rode. Ob tej priložnosti vse bralce revije Misli najpriskrbeje pozdravljam.

Božena Forštnarič

Iščem strica VIKTORJA KOZMANA, ki se je bojda v letih po 2. svetovni vojni naselil v Avstraliji. Podatki so iz ustnih virov, a se mi zdijo zelo verjetni. Jaz sama vem o njem zelo malo. Rodil se je leta 1928 v Celju, v času okupacije mu je umrla mama, njegov oče se je po vojni vrnil iz taborišča Dachau in si ustvaril novo družino, katere potomka sem tudi jaz. Kmalu nameravam odpotovati v Avstralijo, na obisk k svoji prijateljici. To je tudi razlog za iskanje in poizvedovanje o njem.

Maruša Kozman, Kamnik

Eno v Jezusu Kristusu

NARODNA KONFERENCA O PASTORALI izseljencev z naslovom "Eno v Jezusu Kristusu" je bila v Sydneyu od 16. do 18. novembra letos. V sredo je bilo srečanje samo za izseljenske duhovnike. Tega sta se udeležila p. Ciril in p. Valerijan, v četrtek in petek pa se je konferenca nadaljevala in h kateri so povabili vse pastoralne sodelavce, ki delujemo v katoliški Cerkvi po vsej Avstraliji. Patri imajo enkrat na dva meseca sestanke izseljenskih duhovnikov po svojih škofijah.

To pa je bilo prvo srečanje, kjer smo se lahko srečali izseljenski duhovniki in vsi, ki smo povezani s pastoralo izseljencev. Prisotni so bili tudi škofje, ki so odgovorni za izseljence in iz Vatikana je prišel kardinal Stephen Fumio Hamao, predsednik Papeškega sveta za pastoralno skrb izseljencev in ljudi na poti.

40% katoličanov v Avstraliji je bilo rojenih zunaj meja nove domovine ali pa vsaj eden od njihovih staršev. In tako je velika naloga Cerkve v Avstraliji poskrbeti za duhovno oskrbo ljudi; socialno in materialno pa s posredovanjem pri vladnih ustanovah za skupnosti, ki trenutno prihajajo in se šele vživljajo v novi svet. Veliko odgovornost pri tem pa imajo ne samo pastoralni delavci, ki delujejo med izseljenci, temveč tudi duhovniki in njihovi sodelavci po lokalnih avstralskih župnijah, da integrirajo nove priseljence.

Na konferenci smo prisluhnili dosežkom pastoralnih delavcev in njihovih skupnosti, ki so prišle pred petdesetimi in več leti. Med te spada tudi večina Slovencev. Težki so bili njihovi začetki: Pomanjkanje materialnih sredstev, iskanje službe, neznanje jezika, truditi se prebijati v družbi, ki je težko sprejemala tujce in zapostavljanje.... Vse to so doživljali vsi narodi, ki so se takrat selili v Avstralijo. Veliko Slovencev je našlo zatočišče in pomoč pri patrih, ki so takrat delovali med njimi. Tako in podobno so doživljali tudi vsi drugi priseljenci, ki so prihajali in si utirali pot v novi domovini in si ustvarjali boljše življenje, kot bi ga lahko imeli v svojih domovinah. Veliko ljudi je takrat prihajalo zaradi političnih nesoglasij, slabih življenjskih pogojev ali drugačnih ekonomskih razlogov v njihovih rodnih domovinah. Tukaj pa so bili primorani, da so se čimprej vključili v nov sistem in način življenja. To je bilo obdobje, ko so prihajali evropski narodi in so s seboj prinašali nove kulture, jezike, hrano, navade... Gradili so cerkve, domove, klube, se sestajali in zbirali nove člane, da so lahko skupaj ohranjali jezik, navade in kulturo....

Z vsakim narodom v tistem času so prihajali ali pa so že bili tukaj duhovniki in sestre, ki so povezovali in gradili mostove med svojimi ljudmi in ljudmi novega sveta, kakor tudi Cerkve. Bolj ko so bili duhovniki, sestre in člani skupnosti aktivni tudi v lokalni Cerkvi in v javnem življenju nasploh, hitreje so se prilagodili in bolj so bili poznani v avstralski skupnosti, kjer so imele pomembno vlogo kultura in navade starih priseljencev. Primorani so bili sprejeti nov svet, otroke pa so pošiljali v avstralske šole in se z njimi tudi sami učili jezika in novih navad. Danes se odlično počutijo v družbi, ki ji pravimo multikulturna in jo je pohvalil papež Janez Pavel II. lansko leto, predno je dokončal svoje veliko zemeljsko potovanje, ko je dejal, "da sta avstralska družba in Cerkev velik in svetel primer svetu v solidarnosti, socialni varnosti, osnovnih pravicah beguncem in pribežnikom, pomoči Aborigenom in s tem širokosrčnosti in ljubezni za vsakega posameznika v Cerkvi, ki ji pravimo vesoljna". Mi se pa lahko pohvalimo in rečemo, da smo Slovenci, ki živimo v Avstraliji in govorimo vsaj dva jezika ali več, večina jih ima že vnuke – nekateri teh so rojeni v narodnostno mešanih zakonih - in smo prebivalci velikega planeta, smo zemljani, ki smo še vedno na poti v našo večno domovino, kateri pripadamo in za katero imamo vsi vizo. Zato se po več desetletjih življenja v Avstraliji Slovenci in druge skupnosti narodov, ki so se priselili pred drugo svetovno vojno ali po njej, ne kličejo več priseljenci, kajti primorani so se bili prilagoditi in s tem sprejeti na svoja ramena poslanstvo biti nosilec družbe, ki z odprtimi rokami sprejema nove priseljence in jim pomaga, da se bodo tudi oni počutili sprejete in dobrodošle. Le ti ljudje, ki so na svoji koži občutili, kaj pomeni biti priseljenec, lahko s svojimi izkušnjami

Pater Ciril, kardinal Hamao in Marija.

pripomorejo k boljši družbi. In ravno to je bil glavni razlog za to veliko srečanje, kjer se nas je zbralo nad 400 pastoralnih delavcev in drugih, ki delajo s priseljenci. Iskali smo v naših osebnih izkušnjah boljše možnosti delovanja in pomoči potrebnim na naših poljih in pa iskali smo smernice k boljši in enotni praksi Cerkvi, ki sprejema pod svoje okrilje mnogo kultur in jezikov. Okoli 200 narodnosti je našlo dom v Avstraliji.

Starejšim skupnostim se danes porajajo drugačni izzivi: Skrb za starejše, ustanavljanje domov za ostarele, obiskovanje onemoglih... Na novo pa prihajajo študentje, družine za boljšim zaslužkom, ki že obvladajo jezik in imajo morda že tudi zagotovljeno delo v Avstraliji. Zato je za duhovnike in pastoralne delavce potreba po stalnem izobraževanju in sledenju potrebam ljudi, ki jih obdajajo, ne glede na starost in poklice. Ni časa, da bi se človek prepustil monotonosti in enoličnemu tarnanju, temveč je potrebno odpreti srce in s srcem prisluhniti in si prizadevati k zmožnostim odpiranja skupnosti svetu in sprejemanju drugačnosti in novim pristopom življenja, ki nas obkroža. Ni zadosti, če rečemo, da smo živeli težko življenje in mladi sploh ne vedo, kaj je življenje. Kaj pa danes? Ali morda ni izzivov, ki jim mi sami nismo več kos? Ali ni danes večje potrebe po osveščenosti, novih trendih in biti vsak dan posebej bolj izviren? Stalno novi računalniški programi, novi modeli fotoaparatorov, digitalne tehnike, avtomobilov, gospodinjskih aparatov, mobilnih telefonov in še bi lahko naštevali. Cerkev današnjega časa poziva vse ljudi, da so odprti do novih narodnosti, ki prihajajo mogoče zaradi podobnih razlogov kot prejšnje generacije. Velika večina sedanjih priseljencev je iz Afrike, Azije in Južne Amerike. Prihajajo cele družine. Veliko jih želi priti v Avstralijo na črno, kar pa ni odgovorno, niti ne varno. Le-te država po nekaj tednih pošlje nazaj v njihove domovine. Nekateri prihajajo legalno, kajti prihajajo kot begunci in si tako rešujejo življenja, ali pa so profesionalci, ki jih avstralska družba trenutno potrebuje. Iz Afrike prihaja veliko žensk, otrok in starejših ljudi, možje pa so bili pobiti, predvsem v vzhodni Afriki in Sudanu, kjer divjajo vojne. Za te ljudi smo slišali, da jim je natežje, kajti ne znajo drugega jezika kot arabsko ali svoj domači jezik, njihove dežele so po večini muslimanske, kar je pa katoličanov, pa so sprejeli Kristusa šele pred nekaj desetletji. Nimajo svojega predstavnika v skupnosti, ker še ni duhovnih poklicev. Čisto sami si utirajo pot v Avstraliji brez znanja jezika, s svojimi navadami in pa seveda z drugačnimi izkušnjami preživetja... Za

azijske narode je malo bolj enostavno, ker si med seboj lahko bolje pomagajo in se lažje prebijajo.

Pojavilo se je vprašanje, kaj pomeni vse to preseljevanje? Marsikoga verjetno prešine, kam vse to pelje? Ko se človek ozre okoli sebe na mestnih ulicah, vidi veliko mešanico narodov. Toda ni potrebno bit zaskrbljen: Biti človek, pomeni ljubiti in sprejemati različnost. To pa je glavni nauk Cerkve. Verjetno nam Vsemogočni s tem želi pokazati, da smo samo orodje v njegovih rokah in da je On, ki oblikuje svet, gnete človeštvo, nas, kot lončar oblikuje glino. Oblikuje univerzalno Cerkev, svet, človeštvo brez razlik, ne glede na barvo kože, jezik, kulturo, navade. Vse to pa je lahko primer multikulture Avstralije, kjer ima vsak pravico, da v svojem jeziku poje hvalnico Bogu. To je lahko za vsakega posameznika, za vsakega kristjana velik izziv, saj smo člani ene Cerkve. Cerkev pa je mati vseh ljudi in narodnosti. Smo eno v Kristusu Jezusu, kar je bilo tudi geslo narodne konference.

Velik poudarek se pri Avstralcih daje pripovedovanju življenjskih izkušenj. Tako smo imeli v četrtek, 17. novembra 2005, dopoldne na programu tudi referate z naslovom »Rast v veri v mojem življenju«. Še z drugimi sedmimi sem bila o tem vprašana tudi jaz. Opisala sem svojo pot od otroštva in spoznavanja svoje življenjske poti, ki me je vodila iz rodne Slovenije za pet let v Afriko in nato še na tretjo celino mojega delovanja – sedaj že tudi peto leto – v Avstralijo. Spregovorila sem o svojem poglobljanju vere in o rasti v povezanosti z Bogom. Florijan Auser iz Sydneya mi je posnel film z moje poti: video posnetke in fotografije iz Slovenije, Afrike in Avstralije ob spremljavi glasbe, ki jo je uglasbil Lenti Lenko iz Melbourn, sedaj že nekaj časa v Sloveniji. Imela sem uspešno predstavitev, ki ni bila samo pripovedovanje življenjske zgodbe, kar imajo nekateri radi, temveč je bilo moje pripovedovanje kot meditacija v kontekstu konference. Prilagajanje kulturam in navadam drugih narodov in spoznavanje in luščenje dobrega v skupnostih in nenazadnje tudi ljudi in iskanje Jezusa v vsakem človeku.

V delu po skupinah se je oblikovalo veliko sklepov in predlogov, ki naj bi avstralski škofovski konferenci dale smer pri uveljavitvi enotnega pastoralnega načrta. V četrtek zvečer je bilo veliko evharistično slavlje v sydneyški katedrali. Ob somaševanju kardinala Hamaoa, nadškofov, škofov in duhovnikov je vodil slovesnost sydneyški nadškof, kardinal dr. George Pell. Krog somaševalcev ob oltarni mizi pa so skupaj s p. Cirilom in p. Valerijanom povečali še gostje

srebrnomašniki iz Slovenije: p. Peter Lavrih OFM - s Svete Gore pri Gorici, g. Ciril Murn – župnik v Hinjah, g. Franc Ornik – župnik v Dolu pri Hrastniku in p. Darko Žnidaršič, ki je v jutru tistega dne pristal na sydneysem letališču in bo prevzel vodstvo slovenskega misijona v Sydneyu. V petek je imel na konferenci sklepno razmišljanje tudi p. Ciril, ki je za sklep končal z mislijo: Vsi cvetovi prihodnosti so skriti v semenih sedanosti. In z vprašanjem: Bomo sposobni sejati to seme? Škof, odgovoren za pastoralo priseljencev pri avstralski škofovski konferenci, dr. Joseph Grech iz Bendiga, pa je na koncu poudaril, da je vsak priseljenec bogastvo za skupnost in Cerkev, saj

prinaša s seboj znanje in različnost, iz katere se lahko vedno učimo in tako vtekemo najboljše v naše vsakdanje življenje.

Svojo udeležbo na tej konferenci sem doživela kot veliko darilo v pripravi na adventni čas in božič. Doživljala sem jo kot duhovno obnovo: Počutiti se del žive vesoljne Cerkve in deliti izkušnje z ljudmi različnih narodnosti, a istega cilja: Oznanjati veselo sporočilo Vsemogočnega, ki ga v teh tednih adventa, ki se je pričel s prvo adventno nedeljo, 27. novembra 2005, pričakujemo v novorojenem Detetu, ki se je rodilo, da nas odreši.

Marija Anžič, Melbourne, 28. november 2005

Šola slovenskega jezika

VIKTORIJSKA ŠOLA JEZIKOV je posebna šola za jezike. Učimo 46 tujih jezikov v 36 šolah po Viktoriji. Učenje jezikov je koristno za človekov umski razvoj. Posebej pomembno je znanje tujih jezikov v multikulturni Avstraliji. Slovenščina je na zelo pomembnem mestu. Z znanjem jezikov se odpirajo vrata v dobre službe in poklice. Posebej tisti, ki delujejo na mednarodnih področjih, na področjih znanosti, v industriji, bodo z znanjem jezikov uspešni in bodo lažje napredovali.

Vpisovanje na tečaje jezikov za prihodnje šolsko leto bo v novembru in decembru. V letu 2006 se bo vpisovanje nadaljevalo v soboto, 4. februarja, v centru, kjer bomo poučevali slovenščino.

Za vpis kličite VSL (Viktorijska šola za jezike), glavna pisarna, tel. 03/9474 0500 ali na bližnji center za slovenski jezik, Princes Hill Secondary College, tel. 9416 0641.

Celoletna vpisnina za letnike od 7 do 10 znaša \$50.-, za letnik 11 in 12 znaša \$65.-, za odrasle in VCE pa je \$170.

Pouk traja od 9. ure dopoldne do 12.15. Proste sobote pouka so takrat, ko v redni šoli ni pouka v petek ali v ponedeljek, takrat sobotni pouk za jezike odpade.

Lucija Srnec, učiteljica

UČENJE SLOVENSKEGA JEZIKA V DRŽAVNI ŠOLI

Že od leta 1977 poteka poučevanje slovenskega jezika v državni šoli. Torej že 28. leto obstajajo razredi slovenskega jezika. 25 let je minilo, odkar je slovenščina uradni maturantski predmet in točke, pridobljene pri posameznih jezikih, pomagajo pri

višjem študiju.

Prišli smo do konca letošnjega šolskega leta. Število učencev se je znižalo in tako bo v bodoče ukinjen maturantski razred.

Seveda PA SE BO NADALJEVALO UČENJE NIŽJE stopnje, to je: 7., 8., 9., 10. in 11. letnika slovenščine. Sedaj smo pa že na koncu tega (2005) šolskega leta. Nekateri so zelo težko pričakovali konec šolskega leta in se veselili novice, da je konec pouka. Seveda jih obenem tudi skrbi ali bodo dobili zadostno število TOČK za dosego določene ocene. Mislim pa, da se tudi učitelji veselijo konca šolskega leta.

Učenci, ki so se marljivo učili, delali naloge skozi vse leto, lahko mirno načrtujejo lepe počitnice, saj je najtežje, to je matura, že za njimi. Naj bo tako ali drugače, šolsko leto ni lahka stvar, četudi gre za jezik prednikov.

To je pač že tretja generacija in še to, da slovenski jezik ni ravno lahek, posebej moramo upoštevati težko slovnico, brez katere ni jezika. Učenci za maturantski predmet so se v tem letu zelo potrudili in zaslužijo pohvalo, saj so kar nekaj let morali ob sobotah zjutraj zgodaj vstajati, a splačalo se je. Bilo je trdo delo, kot so rekle maturantke same, a prišel je čas počitka, veselja in načrtov za prihodnost in nič več sobotnega pouka. Prišle bodo sicer druge skrbi, a z dobro voljo, z veseljem in s pridnim delom se vse premosti.

NAŠI MATURANTI SLOVENSKEGA JEZIKA V LETU 2005 so: Melissa Bratina, Sebastian Feher, Michelle Kohek in Natalie Postružin.

Ker se širijo novice, da v državni šoli ne bo več slovenskega jezika, moram pojasniti, da to ne drži. **Ukinja se samo slovenska matura**, kakor tudi pri štirih drugih narodih, zaradi premajhnega števila učencev, **a učenje jezika za letnike 7., 8., 9., 10. in 11. SE NADALJUJE**. Slovenski pouk v državni šoli se bo torej nadaljeval. Pridni učenci ne bodo nagrajeni z maturo (VCE), ampak, če se bodo vpisali v zadostnem številu in se pridno učili, bodo lahko nagrajeni z obiskom Slovenije.

Zato pa, dragi starši, slovenski rojaki, vpišite in spodbujajte vaše otroke in vnuke, da se bodo radi učili slovenščine, kajti pregovor pravi: »VEČ ZNAŠ, VEČ VELJAŠ!«, naj bo to tudi naše geslo.

VABILO, VABILO, VABILO.....

Zelo hitro se približujejo božični prazniki in seveda z njimi tudi veliko del čiščenja in pospravljanja. Ob praznikih bomo tem lepše tudi počivali. Na etnični šoli SD Planica bomo zaključili šolsko leto. Zagotovo vas pa vabimo, pridite na Miklavžev dan v šolo, da bomo pomagali sv. Miklavžu nositi in deliti darila vsem pridnim, ki radi prihajate na Planico.

Tudi za višješolce se bližajo počitnice, saj so se vse leto mučili po učilnicah. Tudi oni se bodo lahko sprostili in brezskrbno zadihali v prostrani naravi, naketeri morda celo odleteli na težko pričakovano potepanje po svetu. No, kakorkoli že, maturante čaka še velika preizkušnja za bodoče življenje. Če ste se dobro in pametno držali med poukom, bo to le šala mala, kakor nekateri temu rečejo. Vso srečo!

Za mlajše učence, ki šele poskušajo pisati in brati, posebno tisti malčki, ki se trudijo s pesmico in voščili na odru, pa se se začenja resnično brezskrbni čas vse tja do februarja 2006.

Po novem letu bomo zopet prijeli za delo in znova sedli v šolske klopi s papirjem in svinčnikom v roki in začeli s črkami in besedami. Zato pa vabim in naprošam starše in stare starše: Pripeljite svoje malčke! Skupaj bomo delali, se igrali in se med seboj spoznali. Več nas bo, lepše nam bo!

Vabita Lucija in Kristina

ŠOLA NA DRUŠTVU PLANICA

Šola na slovenskem društvu Planica še vedno obstaja. Že od leta 1974 se nam učenci pridružujejo, nastopajo in prirejajo pristrčne proslave za priložnostne prireditve. Oder za nastope je vedno okusno pripravljen. Tokrat je bilo razvidno v slikah »OČE« in slika »25 let NOVICE« našega glasila.

Letošnja očetovska proslava je zelo lepo uspela s

pomočjo odraslih in tudi na novo ustanovljena skupina treh mladih, veselih glasbenikov se nam je pridružila. Obljubili so, da bodo večkrat nastopili.

Lepo se nam je predstavila triletna plesalka Bellana Jenkens s pomočjo učiteljice Kristine, ki jo je vodila s pesmijo. Kakor že več let, se je z lepimi besedami zahvalila pridna učenka Kayla Erzetič za vso očetovsko ljubezen in pomoč.

Hvala vsem nastopajočim!

Po očetovski proslavi smo lahko slišali zgodovino našega klubskega glasila »NOVICE«, ki izhajajo že 25 let. Urednica Meta Lenarčič nam je na kratko opisala delo in važnost glasila. Zapeli smo »Happy birthday« in upihnili svečke na torti, ki jo je pripravila umetniška roka gospe Anite Oman. Najlepša hvala za okrasitev odra in vsem, ki ste nam pomagali.

Novo šolsko leto se bo začelo februarja, na drugo nedeljo, ko bo BBQ kosilo. Starši in stari starši, pripeljite svoje malčke, da se srečajo in spoznajo med seboj, saj nam je v šoli lepo. Mlada mamica, učiteljica Kristina se bo pa potrudila, da vas bo naučila tudi plesati v narodnih nošah, ki so ponos naših slovenskih korenin. **LEPO VABLJENI!**

PRIDRUŽITE SE NAM V RAZREDU!

Lucija Srnc, učiteljica

ARHIV

Po novem letu bomo kar se da resno prijeli za delo v arhivski sobi ter zlagali dokumente, slike in vse, kar dokazuje, da je tu res košček Slovenije. Zato prosim, pridite in pomagajte, vsaka najmanjša pomoč, nasvet ali poklon za arhiv, bo dokaz za naš obstoj.

Ob božičnih praznikih in naprej v novem letu želiva vsem obilo veselja, sreče in zdravja.

Lucija in Štefan Srnc

DRAGI PRIJATELJI MISIJONOV,

iskrena hvala za vse znamke in telefonske kartice "Telekom", ki sem jih prejel tekom leta za misijonske potrebe. Še vedno se ta akcija nadaljuje, zato se toplo priporočam vsem tistim, ki bi radi na ta način pomagali našim skrbnim misijonarjem.

Moj naslov je: **Saksida Franc, ul. Bisoletto 125, 34142 Trieste, Italija.**

Obenem pa bralcem Misli in vsem v uredništvu voščim in želim srečen božič ter obilo blagoslova in Božjega varstva v novem letu 2006.

p. Janez Tretjak OFM
HOLY FAMILY SLOVENIAN MISSION
51 Young Avenue
WEST HINDMARSH SA 5007
Tel.: 08 8346 9674
Fax.: 08 8346 2903
Email: tretjakj@picknowl.com.au

Počitnice so minile in je kar težko začeti s pisanjem. Od zadnjega članka v julijski številki se je vedno kaj dogajalo. Seveda največ na mojem oddihu v Sloveniji, predvsem v domačem kraju, kjer sem preživel skoraj ves čas počitnic. Bilo je polno čudovitih trenutkov, ki jih ni mogoče pozabiti. Srečanja z domačimi, ki so se vsi trudili, da bi se lepo počutili v njihovih domovih. Že prvi teden smo se s sestro Jožico in njeno družino odpeljali na izlet v Logarsko dolino, vreme je bilo lepo, sončno, čudovit razgled posebno ob slapu Rinka. Ker je traba plačati, če se hočeš sprehoditi po dolini, je kraj izredno čist in urejen. Verjetno, če bi se lahko sprehajali po dolini kar brez vstopnine, bi okolje izgledalo drugačno, dostopno vsakomur, tudi takim, ki nimajo čuta za lepoto in skrb narave. V avgustu sem bil na slovesnosti, ko sta si Tone in Nataša pred Marijinim oltarjem obljubila zvestobo. Naj Bog njuno družino spremlja z blagoslovom! Zadnje nedeljov avgustu pa sem bil počaščen, ko sem krstil nečakovo hčerko Katarino v cerkvi svetega Mihaela v Šoštanju. Vmes smo imeli še srečanje in praznovanje rojstnih dnevov brata Jožeta in Francija in družinski pikniki - vsak se je potrudil, da je pripravil srečanje in s tem nas še bolj povežalo v družino. S Tonetom sva se

na praznik svetega Frančiška odpeljala k Novi Štifti na obisk Mariji Vnebovzeti. Sprejel naju je prijazen mlad gvardijan fr. Marijan. Po maši smo bili povabljeni k družini Stanke Mihelič na kosilo. V prijazni in izredno gostoljubni družini živi tudi oče, ki je star že 88 let in še vedno dela rešeta **(na fotografiji desno)**. Z veseljem je pokazal, kako spretno obvlada svojo obrt in kljub visoki starosti pridno dela. Isto popoldne sva se s Tonetom odpeljala proti Kočevskemu Rogu, do nedavnega zamolčanim grobiščem, kjer so po vojni komunisti pobili na tisoče nedolžnih žrtev. Kraj, kamor stopi človek, je svet kraj, kraj velikega trpljenja. Pot, ki pelje h grobiščem, nima nobenih znakov. Samo tisti, ki pozna pot, ve kako priti do grobov. Ob zadnjem kilometru poti je postavljen iz lesa izrezljan križev pot, pred vhodom pa velik križ. Jame, kamor so padale žrtve, je komunistični režim miniral in potem so posadili smreke in s tem poskušali zbrisati sledove. Nad glavno jamo je postavljena kapela in v njej so podobe raznih narodnosti, v glavni kapeli pa je mozaik p. Marka Ivana Rupnika, ki je podoba sprave. Kočevski Rog je name napravil globok vtis. V gozdni tišini je odmaknjen od hrupa, kamor je bil vse do leta 1990 prepovedan vsak vstop.

Ko človek stoji na kraju tolikih mučencev in prelite krvi, spoznaš, da je človek zmožen najbolj krutih dejanj, ki jih niti živali ne bi naredile v svojih vrstah.

Pater Janez
je veselo praznoval
60. rojstni dan med
domačimi v Sloveniji.

Veliko svetlih trenutkov pa sem doživljal, kjer sem v rojstnem kraju v Dovžah redno maševal v cerkvi svetega Urha. Tudi to je bilo doživetje ne samo zame, ampak tudi za ljudi, ki so prihajali k maši in se medseboj povezovali v skupnost. Ob vsem tem pa sem imel čas za bolnike in kar nekajkrat maševal na domu. Ob vsem lepem,

tudi bolan sem bil, bi povezal počitnice v šopek prijetnih dni in upam, da se bom zopet, ko bo prišel čas in če bo zdravje dopuščalo, lahko ponovno srečal z domačimi in rojstno župnijo.

Sedaj pa še v Adelaido. Kakor je bilo doma lepo in so me vabili, naj ostanem tam, saj je tudi tam pomankanje duhovnikov, pa me vedno vleče nazaj v mesto cerkva. V moji odsotnosti je gospodaril p. Filip in imel skrb za skupnost, dom za ostarele in seveda moje živali, pa saj sta mu veliko pomagala Jože in Marija Vuzem. Le kokoši (12), ki so pojedle kar 600 kg hrane, niso nič bolj debele, tudi jajčkov ni več, ostale pa so vse žive!

In kaj bo novega v našem središču? Pred praznikom Jezusovega rojstva bomo imeli

devetdnevnic: Vsak dan ob 10. uri bo sveta maša. Na božično vigilijo bo zvečer ob 7. uri sveta maša za otroke in tiste, ki ne morejo zaradi bolezni ali pomanjkanja prevoza k polnočnici. Polnočnica bo kot običajno ob polnoči. Na božič bo sv. maša ob 10. uri.

Praznik Svete Družine, ki je naša zavetnica,

letos obhajamo na Novo leto. Spovedovanje bo skozi ves advent vsak petek po maši in ob nedeljah po maši. Jaslice bomo letos delali v tednu pred božičem. Vabim predvsem mlade družine, da pridejo s svojimi otroki pomagat s svojimi idejami. Jaslice so predvsem za družine. Starši seveda lepo vabljeni!

Rojaki v Milduri so me povabili, naj jih obiščem in tako bo 11. decembra zvečer pri Gerdenovih sveta maša. Po maši pa bo druženje. Lepo vabljeni!

Za Berri se bomo dogovorili, kje in kdaj bo sveta maša.

Blagoslovljene božične praznike in srečno v novem letu!

p. Janez

STONE GORJUP je kot slovenski izseljenski duhovnik deloval v Melbourne od 8.12.1986 do 11.10.1989 ter spet od avgusta 1992 do decembra 1996. V Melbourne je prišel kot novomašnik, poln idealov in navdušenja. Mnogi se ga še danes spominjate, kako je bil predan delu z mladimi, ki jih je bilo tista leta še veliko. Svojo notranjost nam nekoliko razodene v svoji pesniški zbirki Bregovi tišine. Vedno je bil nekoliko bolj tih. Toda slišalo se ga je večkrat na radiu 3 ZZZ, kjer je z veseljem pripravljaval program in vodil oddaje.

Potem je spoznal, da mora izbrati novo pot. Odločitev ni bila ne lahka, ne brez bolečin. S tiho in vztrajno požrtvovalnostjo je delal in še dela v informativnem in kulturnem programu katoliškega radia Ognjišče v Ljubljani. Je tudi reden in stalen sodelavec Misli, ko nas vsak mesec seznanja z glavnimi dogodki Izpod Triglava. V letošnjem letu je Tone doživel posebno veselje, na katerega je težko čakal. Papež Benedikt XVI. mu je očetovsko podelil spregled in tako je mogel Tone tudi pred Cerkvijo potrditi svoj zakon z Natašo. Skromno slovesnost je imel v romarski cerkvi Marijinega prikazanja v Strunjanu 6. avgusta 2005. Poročil ga je p. Marjan Čuden z Viča, prisoten je bil tudi p. Janez iz Adelaide.

Tonetu, Nataši, Nataliji in Piji tudi naše dobre želje za rast v družinski sreči.

p. Ciril A. Božič, OFM
Marija Anžič, laična misijonarka
Ss.CYRIL&METHODIUS SLOVENIAN MISSION
Baraga House, 19 A'Beckett Street
PO BOX 197, KEW VIC 3101
Tel.: (03) 9853 7787, (03) 9853 8118
Mobile: 0412 555 840 Fax: (03) 9853 6176
E-mail: ciril@infoxchange.net.au
DOM POČITKA - MOTHER ROMANA HOME

HVALEŽNOST IN ŽIVO POVEZANOST z našimi rajnimi smo v mesecu novembru pokazali z mnogimi dejanji vere in ljubezni: Zanje smo molili na pokopališčih Springvale, Kew, Keilor, Wodonga, na SD Melbourne, darovali zanje svete maše v Kew, v dvorani SD Planica, SD Ivan Cankar v Geelongu, v cerkvah v Morwellu, St. Albansu, Wodongi in na pokopališču Keilor. Molitev in pa daritev svete maše je največ, kar lahko mi živi na tej strani življenja podarimo onim, ki so prestopili prag večnosti.

VITEZI TEMPLARJI so imeli svojo slovesnost v naši cerkvi v Kew v soboto, 5. novembra 2005.

OBISK SREBRNOMAŠNIKOV, sošolcev p. Cirila, je bil tudi lep dogodek. V torek, 8. novembra, so pristali v Melbourne p. Peter Lavrih s Svete Gore pri Gorici, komisar slovenske frančiškanske province za Sveto deželo, g. Ciril Murn, župnik v Hinjah in g. Franc Ornik, župnik v Dolu pri Hrastniku. Več o obisku je napisal g. Ciril Murn v svoji zahvali. Tukaj naj bo le še zahvala p. Cirila sobratom za bratski duhovniški in srebrnomašniški obisk.

ADVENTNO ROMANJE v soboto, 10. decembra, bo gotovo lepa skupna priprava na praznovanje božičnih praznikov (ko to pišem, je to še prihodnost, ko to berete, je pa že preteklost). Z dvema velikima avtobusoma se bomo odpeljali v Bendigo, kjer bo v mogočni stolnici Srca Jezusovega romarska sveta maša. Zahvala Fani Šajn za vso organizacijo zbiranja prijav romarjev.

Letošnji prihod Miklavža je bil tudi nekaj posebnega. V našo cerkev se je namreč pripeljal na motorju. Naredil je veliko veselje otrokom, mladim in starim. Otroke je prisrčno nagovoril in obdaroval.

ZAKRAMENT SPRAVE: V pripravo praznovanja božičnih praznikov sodi tudi dobro opravljena spoved. Priložnosti za prejem tega zakramenta bo več. Precej spovedi je bilo že prvo nedeljo v decembru, ko je bil med nami p. Peter Lavrih. Vse nedelje bo sedaj v Kew priložnost za spoved eno uro pred mašo in spet po maši.

Spovedovanje drugod pa bo: **ST. ALBANS:** V nedeljo, 11. decembra, ob 4. uri popoldne. **ALTONA NORTH** v četrtek, 15. decembra, od 4.30 do 6. ure popoldne. **GEELONG** v četrtek, od 7. do 8. ure zvečer. **SPRINGVALE:** v sredo, 21. decembra, od 6. do 7. ure zvečer.

BOŽIČNA DEVETDNEVNICA bo po dogovoru na seji pastoralnega sveta naslednje dni: Začetek bo v petek, 16. decembra, ob 7.30 uvečer, v soboto, 17. decembra, bo ob 8. uri zjutraj, v nedeljo, 18. decembra, pri obeh mašah – ob 8. in 10. uri. V torek, 20. decembra, pri maši ob 10.30 v domu matere Romane, v petek, 23. decembra, ob 7.30 zvečer ter sklep v soboto, 24. decembra, ob 8. uri zjutraj.

BOŽIČ – praznik GOSPODOVEGA ROJSTVA, nedelja, 25. decembra 2005:

Na sveti večer, v soboto, 24. decembra, bo ob 11.15 zvečer začetek božičnega programa, ki ga pripravljajo ob sodelovanju mladih naše letošnje slovenske maturantke: Melissa Bratina, Natalie Postružin in Michelle Kohek. Ob polnoči bo začetek slovesne polnočnice s pesmijo Sveta noč, blažena noč, položitvijo kipa novorojenega Jezuščka v jaslice, blagoslovom jaslic ter slovesno polnočno mašo, pri kateri bo pel naš mešani pevski zbor, sodelovali pa bomo s petjem znanih božičnih pesmi vsi. Ob koncu svete maše bomo počastili tudi spomin na 15. obletnico slovenskega plebiscita, ki je pomenil naznanitev rojstva samostojne Slovenije. Polnočno sveto mašo in deseto mašo na sam praznik bomo obhajali pred jaslicami na dvorišču Baragovega doma.

Na božični dan bo ob 6. uri zvečer praznična maša v **MORWELLU** ter po maši srečanje v mestnem parku vrtnic ob dobrotah, ki jih boste tamkajšnji rojaki prinesli za skupno mizo, kot smo to prvič storili lani.

SV. ŠTEFAN, ponedeljek, 26. decembra 2005: Praznični maši bosta ob 8.00 in 10.00.

V petek, 30. decembra, je praznik SVETE DRUŽINE. Praznična sv. maša bo ob 7.30 zvečer. Čestitke p. Janezu in občestvu v Adelaidi ob praznovanju zavetnikov njihove cerkve in misijona.

Zadnji dan leta 2005, v soboto, 31. decembra, bo ob 10. uri dopoldne zahvalna sveta maša za vse milosti leta 2005.

Nedelja, 1. januarja 2006: NOVO LETO, praznik Marije, Božje Matere, svetovni dan miru.

Sveti maši bosta ob 8.00 in 10.00.

Petek, 6. januarja 2006: GOSPODOVO RAZGLAŠENJE – Sveti Trije Kralji.

Praznični maši bosta ob 10.00 in 7.30 zvečer. Ta dan je tudi prvi petek, posvečen Srcu Jezusovemu. Pobožnost prvega petka bomo imeli po deseti maši. Zvečer ob 7.30 pa bomo skupaj s Slovaki pripravili slovesno sveto mašo, med katero se bo slišala slovenska in slovaška beseda in božična pesem. Slovesnost bo pred jaslicami na dvorišču Baragovega doma.

PRVA SOBOTA, 7. januarja: Sveta maša in posvetitev Marijinemu Brezmadežnemu Srcu ter molitev za duhovne poklice in stanovitnost poklicanih bo ob 8. uri zjutraj.

PRVOOBHAJANCI, ki so prejeli zakrament evharistije letos v avstralski cerkvi in so se v nedeljo, 20. novembra 2005, pridružili skupnemu slavju v naši cerkvi, so: Michael Maguire, Mellisa Everett, Nicola Gregorich, Rachael Jernejčič in Mathew Bratina. Čestitamo jim in jim želimo, da bi vedno ostali dobri in zvesti Jezusovi prijatelji.

Štiri vesele slovenske generacije v Avstraliji: Anita Pleško s hčerko Magdo Pišotek, vnukom Damianom Maxom Pišotkom in pravnukom Alexandrom Damianom.

Druga nedelja v januarju 2006 je praznik JEZUSOVEGA KRSTA. V Kew bo sveta maša ob 9. uri dopoldne, v Geelongu ob 11.30 ter v St. Albansu ob 5.00 popoldne. **Zadnje nedeljo v januarju 2006** se bomo pri deseti sveti maši spomnili praznika naše sedanje domovine Avstralije (26. januar: Australia Day).

Prvo nedeljo v februarju, 5. februarja 2006, bomo pri deseti sveti maši in po njej praznovali Prešernov dan – slovenski kulturni praznik (8. februar je Prešernov dan). Ta dan bo tudi vpis v slovensko Slomškovo šolo. Upajmo, da bo v 46. letu delovanja šole spet dovolj učencev in učiteljev!

Tretjo nedeljo v februarju 2006, 19. februarja, bomo pričeli s poukom Slomškove šole, tečajem slovenskega jezika za odrasle, v dvorani pa bo družinsko kosilo.

V ponedeljek, 20. februarja bo 4. seja sedanjega pastoralnega sveta, ki je bil izvoljen v letu 2005. Pastoralni svet načrtuje vse to delo, ki je zapisano tudi na straneh Misli vsak mesec pod to rubriko in skrbi za izvajanje načrtovanega. Tako je bilo tudi vse to, kar je zgoraj zapisano, načrtovano na zadnji seji pastoralnega sveta, 14. novembra 2005. Tako, da lahko vsi v živo spremljamo in sodelujemo pri uresničevanju pastoralnega načrta, ki ga usmerja pastoralni svet na vsaki seji s kritičnim pregledom opravljenega in z odgovornostjo pri načrtovanju prihodnjega dela in poslanstva. V pastoralnem svetu so izvoljeni člani občestva misijona svetih bratov Cirila in Metoda ter predstavniki vseh dejavnih skupin, ki delujejo v slovenskem misijonu kot njegov živi del.

GENERALNO ČIŠČENJE cerkve, Baragovega doma (pranje oken) in okolice bo tretjo soboto v decembru, 17. decembra. Po opravljenem delu bo BBQ kosilo.

V BARAGOVI KNJIŽNICI lahko kupite lepe Marijanske koledarje za leto 2006, božične voščilnice; slovenske avdio in video kasete ter DVD-je.

V pisarni ali pri Lidiji Bratina (telefon 03 9700 3178) lahko naročite DVD ali video kaseto z izredno

uspešnega 31. slovenskega mladinskega koncerta. Cena je \$25 in pet dolarjev poštnina, če je potrebno poslati po pošti. Naročilnice so ob izhodu iz cerkve. Koncert sta snemala Matija Cestnik in Branko Grom, edicijo je napravil Florjan Auser.

Pisarna SLOVENSKEGA SOCIALNEGA SKRBTVA in informacijski urad bo zaprt ob torkih od 14.12.2005 do 16.01.2006.

KRST: Sebastian James CHESSER, rojen 21.11.2004 v Carltonu VIC. Mati Silvia Žužek, oče Samuel John Chesser. Botra sta Judith Rudkin in James Richards. Sv. Ciril in Metod, Kew, 20.11.2005.

Zali Amelia ADAMS, rojena 30.03.2005 v Noble Park VIC. Mati Suzanne Marie Kolačko, oče Darren Robert Adams. Botra sta Daniel Kolačko in Kylie McConnachie. Sv. Ciril in Metod, Kew, 26.11.2005.

POROKA: Veronica Natasha SMRDEL, hčerka Renata Smrdel in Anice roj. Miklič, rojena 31.03.1972 v Prestonu VIC in David McRae ROBERTS, sin Maxwella Charlesa Robertsa in Noreen Livingstone, rojen 07.01.1970 v Melbourne VIC, sta se poročila med sveto mašo v naši cerkvi v Kew na fatimski dan, v nedeljo, 13.11.2005. Na ta dan sta se pred 40 leti poročila Davidova starša, v naši cerkvi pa sta bila poročena Veronikina starša. Tako je bil prazničen kraj in čas. Čestitke Veronici in Davidu!

NAŠI POKOJNI:

MILAN RENKO je mirno umrl 10. novembra 2005 v starosti 70 let. Zapušča ženo Ireno, hčerko Vilmo in sina Stana ter sorodnike v Sloveniji. Pogrebna sveta maša je bila v cerkvi St. Thomas Mores v Hadfieldu 15. novembra 2005. Pokopan je na pokopališču Northern Memorial Park v Glenroyu VIC. Namesto cvetja na grob so sorodniki namenili darove za Peter MacCallum Cancer Centre.

JOHN (JAN) DONOVAL je umrl 22.11.2005 v North Balwynu VIC. Rojen je bil 30.09.1914 v Banjski Bistrici na Slovaškem. Nekaj zadnjih let svojega življenja je preživel v našem domu matere Romane, kjer je bil izredno priljubljen. Molitve zanj ter pogrebno sveto mašo je imel slovaški duhovnik g. Peter Vojtko ob somaševanju p. Cirila v naši cerkvi v Kew, 28.11.2005. Pokopan je na Keilor pokopališču v bližini slovenskih grobov.

FRANCO ANTONICH je umrl v nedeljo, 04.12.2005 v Broadmedows Pallative Centre. V petek pozno zvečer sem ga še pri polni zavesti in ob njegovem sodelovanju mazilil. Rojen je bil 17.09.1927 v Šibeniku.

Leta 1951 se je poročil z Jožico (Guseppine) roj. Ličen iz Šempetra pri Gorici in posvojil Jožičino hčerko Nadjo, sedaj poročeno s Petrom Tomšičem, doma iz Knežaka. Franco je delal 43 let pri Victoria Railway kot prometnik (signalman). Molitve zanj smo imeli v naši cerkvi v Kew 7.12.2005, na praznik Brezmadežne pa po praznični maši ob 11. uri pogrebno mašo ter nato pogreb na Fawkner pokopališču.

p. Ciril

Zlati jubilej Slovenskega društva Ivan Cankar v Geelongu

Spoštovani rojaki!

V soboto in nedeljo, 19. in 20. novembra 2005, smo Slovenci v Geelongu praznovali 50. obletnico obstoja Slovenskega športnega in kulturnega društva "Ivan Cankar Inc." Praznovanje smo začeli ob 9. uri dopoldne s sveto mašo, ki jo je daroval pater Ciril in smo se je udeležili v lepem številu. Med nami je bil državni poslanec Gavan O'Connor, ki v zveznem parlamentu v Canberri zastopa področje, v katerem se nahaja naš klub, potem Bojan

Rosa Tomažič

njo je spregovoril Bojan Bertonec, odpravnik poslov Veleposlaništva Republike Slovenije, ki je podelil priznanje Urada Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu klubu in Lojzki za njeno požrtvovalno delo. Spregovorili so še Gavan O'Connor, predsednik SSOV Peter Mandelj, občinski svetovalec mesta Geelong Srečko Kontelj in pater Ciril A. Božič.

V programu s pomenljivim naslovom: "SPOMINSKA KNJIGA" so nastopili: naš pevski zbor, nato

sedemletni Jakob Vacirca z deklamacijo v slovenščini, Lojzka Kuhar in Jože Matkovič, Janez Kure, Damian Ramuta, Rosa Tomažič s pesmijo "Zabučale gore". Mamica Jakoba Vacirca je hčerka gospe Lojzke Kuhar in je kot devetletna deklica nastopala na 25. obletnici. Nato so Lojzka Kuhar, Lidija Čušin, Jože Matkovič, Gusti Glavnik in Karlo Berginc uprizorili igrico "Idealna tajnica". Med programom smo si lahko na platnu ogledali slike – posnetke, ki sta jih predvajali Natalie Ramuta in Kristina Mušič.

Pri spomeniku smo se spomnili naših rajnih. Po kosilu smo si ogledali razstavo slik, ki predstavljajo zgodovino našega društva in navijali za balinarje, ki so se pomerili v medklubskem tekmovanju.

Drugi dan, v nedeljo 20. novembra, smo se zopet zbrali

Bertonec, odpravnik poslov Veleposlaništva Republike Slovenije in seveda naša misijonarka Marija Anžič ter tudi predsednik Zveze slovenskih organizacij Viktorije Peter Mandelj in predsedniki drugih slovenskih društev in klubov.

Po maši smo pripravili kulturni program, ki sta ga povezovala Lidija Čušin in gospod Karlo Bole. Najprej je naš mešani pevski zbor zapel slovensko himno, nato so Pavla Kontelj, njena hči in sin zapeli avstralsko himno. Po pozdravnem nagovoru je predsednik društva poklical na oder tudi podpredsednico Lojzko Kuhar, ki je za to proslavo vložila največ truda in je bila predsednica društva od 1990 do 1993 ter od 1997 do 2005. Za

in po kosilu imeli kratek program "POKAŽI, KAJ ZNAŠ". Nastopali so: Lojzka in Jože s pesmijo "Spominska knjiga", Jakob Vacirca, Rosa Tomažič, Janez Kure in Jože Matkovič. Lidija Čušin, Lojzka Kuhar in Margaret Širca so zaigrale igrico "Tri ženske pri vodnjaku"; Aldo Furlan in Marjan Muršec pa sta zapela pesem.

Petdeseta obletnica je velikega pomena. Ne samo zato, ker je to tako rekoč "Abraham", ampak zato, ker smo v teh letih opravili veliko prostovoljnega dela, vložili veliko truda. Vznemirja pa nas dejstvo, da smo tudi mi 50 let starejši kot tedaj, ko smo Slovenci sklenili, da postavimo svoj klub. Veliko naših marljivih članov ni več med nami, nanje pa spominja velik spomenik – naš dom

**Bojan Bertoncelej, Meta Lenarčič,
p. Ciril, Tanja Smrdelj, Jože Ramuta.**

več pričakovati in obenem upamo, da slovenskim državljanom ne bo treba več zapuščati svojih domov in iskati kruha v tujih, preoceanskih deželah, je na naših ramenih še večja odgovornost, če hočemo, da bodo naša društva dočakala še višje jubileje.

Končno bi se rad zahvalil vsem pridnim ženam, ki ste spekle in darovale ogromno peciva, vsem pridnim članom in odbornikom, ki ste tako požrtvovalno pomagali v kuhinji, v baru, pri čiščenju zemljišča, pripravljali program idr. Prav tako zahvala vsem sponzorjem.

Ivana Cankarja. Na odru smo bili veseli mladih obrazov, od sedemletnega Jakoba, do Roze, Damiana in Karla, ki so vsi rojeni v Avstraliji, šest jih je celo v upravnem odboru in upamo, da bodo spodbujali svoje vrstnike, da pridno zalivajo in hranijo korenine svojih staršev, da se ne posuše. Ker novih priseljencev iz Slovenije ne moremo

**VSEM NAJLEPŠA
HVALA!**

Lep pozdrav!

Jože Ramuta, predsednik

**Pevski zbor v Geelongu, ki
ga vodi Stanka Peršič
(na sredini v prvi vrsti).**

p. Valerijan Jenko OFM, OAM
 p. Darko Žnidaršič OFM
ST. RAPHAEL SLOVENIAN MISSION
 313 Merrylands Road, PO BOX 280
 MERRYLANDS NSW 2160
 Tel.: 02 9637 7147 in 02 9682 5478
 Mobile: 0419 236 783
 Fax: 02 9682 7692
 E-mail: valerian@pacific.net.au
 darko.znidarsic@rkc.si

Dobili smo novega patra!

V mesecu novembru smo znova doživeli resničnost pregovora, ki pravi, da, kdor čaka, ta dočaka. In pričakali smo novega patra.

Pater Filip se je srečno vrnil domov v Slovenijo 22. oktobra in že orje ledino kot rektor cerkve Marije Vnebovzete pri Novi Štifti ter utira korake po prvem snegu. V Sydneyu pa smo v četrtek, 17. novembra 2005, na letališču prisrčno sprejeli novega **patra Darka Žnidaršiča**. Zbralo se nas je kakšen ducat. V narodnih nošah so bile Sonja Fisher, Zofi Brkovec in pa Veronika Konda, ki je pozdravila p. Darka in mu izročila šopek. Navzoči so bili še Olga Konda, p. Ciril A. Božič in misijonarka Marija Anžič, oba iz Melbourn, p. Valerijan, častni generalni konzul Republike Slovenije g. Alfred Brežnik in trije srebrnomašniki iz Slovenije, ki so nas obiskali v novembru: p. Peter Lavrih OFM s Svete Gore, ki je tudi komisar za Sveto deželo, župnik v Hinjah g. Ciril Murn in župnik v Dolu pri Hrastniku g. Franc Ornik, Elizabeta in Tone Kociper, Gizela in Tone Špiclin, Marija in Stanko Kolar, Kristina Korpar, Francka in Franc Mramor. Po sprejemu smo se odpeljali v Merrylands, p. Ciril in Marija pa sta odšla na konferenco v Randwick. V Merrylandsu nas je pričakal in nam postregel z zajtrkom Maks Mikuletič. Ob 10.30 je p. Darko vodil somaševanje. Opoldne smo šli na

kosilo v Bowling klub, kjer smo srečali Špiclinove, Kolarove, Korparjeve in Kociprove. Tone Špiclin je dal za pijačo. Zvečer smo somaševali v sydneyski katedrali s kardinaloma Georgeom Pellom in Stephenom Fumio Hamaom in več škofi, somaševalo je veliko narodnih kaplanov, ki so imeli tisti teden konferenco v Randwicku.

Na nedeljo Kristusa Kralja, 20. novembra 2005, smo obhajali slovesno bogoslužje in pozdravili p. Darka.

Takoj po vstopu v cerkev skozi glavna vrata je s kora zadonela pesem "Novi mašnik, bod' pozdravljen". Pri sv. maši so prepevali pevci mešanega pevskega zbora. Somaševalo nas je pet duhovnikov. Patra Darka sta pozdravili Jožica Modrijančič in Olga Konda, Veronika Konda pa mu je izročila šopek rož. Po sv. maši smo imeli v dvorani samopostrežno kosilo, p. Darko je prerezal veliko torto, moški zbor Rožmarin je zapel še nekaj pesmi. Kmalu po kosilu sva se patra že odpravila na pot v Canberro, ACT. Pater Darko je del dolge poti prvič vozil po levi in prebil led, ker ga je zelo skrbelo, kako bo šlo z vožnjo. Pri sv. maši, ki jo je daroval, ga je pozdravil g. Cvetko Falež. Zbralo se je veliko več rojakov in kar veliko okusnih dobrot so prinesli, ko smo se srečali v dvorani.

Bog jim povrni!

p. Valerijan

ZAHVALA PATRA DARKA: Naj se tudi sam zahvalim vsem, ki so me pospremili doma, svojim domačim, sobratom in znancem, kakor tudi Vam, ki ste me pričakali na letališču v Sydneyu ali potem pri Sv. Rafaelu. Vseh Vaših imen še ne vem, zato naj Bog, ki vidi v vsako naše srce, povrne vsem! Prinašam Vam pozdrave iz domovine in želim, da bi bilo naše delo za rast Božjega kraljestva drug drugemu v spodbudo in pričevanje. "Dokler imamo čas, delajmo dobro" (Gal 6,9) in držimo skupaj!

p. Darko

Igralska skupina se je poslovila od patra Filipa.

KRSTI: BEN MAXWELL STOCKHEIM.

Oče Shayne, mati Helena roj. Bratina. Botra sta bila Hermina in Alojz Bratina. Cerkev sv. Rafaela, Merrylands, 6. avgust 2005. **JAKE CHRISTIAN HOGAN.** Oče Trent Colin Hogan, mati Veronica Mari roj. Lah. Botra sta bila Carmen Gašperšič in Mathew Hogan. Cerkev sv. Rafaela, Merrylands, 20. novembra 2005.

ADVENT IN BOŽIČ PRI NAS

MERRYLANDS, NSW

11. december: 3. adventna nedelja: Sv. maša ob 9.30 dopoldne. Ob 11.00 dopoldne bo naša igralska skupina Merrylands še zadnjič uprizorila komedijo Županova Micka«.

13. december: Fatimski dan (torek): Romanje v Penrose Park. Sv. maša ob 11.00 dopoldne.

16. december – petek: Začetek božične devetdnevnic: Ob 6.00 zvečer adoracija, priložnost za sveto spoved, ob 6.45 litanije Matere Božje z blagoslovom, ob 7.00 sv. maša, pri kateri bomo prepevali:

»Kralja, ki prihaja, pridite, molimo!«

Božična devetdnevnic bo vsak večer pri sv. maši ob 7.00, razen v nedeljo, ko je sv. maša ob 9.30, in v četrtek ob 10.30 dopoldne.

18. december: 4. adventna nedelja: Družinska sv. maša v angleščini ob 9.30 bo izjemoma že to nedeljo.

24. december: Božična vigilija – sveti večer. Sv. maša bo ob 8.00 zjutraj in sklep božične devetdnevnic.

Ob 11.30 zvečer: Božični program pred polnočnico.

25. december: **BOŽIČ – GOSPODOVO ROJSTVO**

Ob 24.00: slovesna polnočnica, pri kateri poje mešani pevski zbor.

Ob 8.00 zjutraj zorna – pastirska maša, poje mladinski pevski zbor.

Ob 9.30 dopoldne dnevna maša – slovesna, poje mešani pevski zbor.

26. december: **SV. ŠTEFAN – Dan samostojnosti**

Sv. maši bosta ob 9.30 dopoldne in ob 6.00 zvečer.

Po večerni maši bo štefanovanje in praznovanje dneva samostojnosti v dvorani. Igra ansambel The Masters.

27. december: Sv. Janez Evangelist

Pri sv. maši ob 7.00 zvečer bo blagoslov vina.

31. december: Silvestrovo, drugi sv. večer:

Ob 5.30 popoldne bo sv. maša, pri kateri bomo zapeli zahvalno pesem za leto Gospodovo 2005.

1. januar 2006: Nedelja – Novo leto, Božja Mati Marija

Sv. maši bosta ob 9.30 dopoldne in ob 7.00 zvečer.

8. januar: **NEDELJA:** Gospodovo razglasenje: Sv. maša ob 9.30 dopoldne.

9. januar (ponedeljek): Jezusov krst, sv. maša ob 7.00 zvečer.

WOLLONGONG – FIGTREE, NSW

11. decembra: 3. adventna nedelja: Sv. maša ob 5.00 popoldne.

24. decembra (sobota): Božična vigilija, sv. maša – zgodnja polnočnica bo ob 8.00 zvečer.

1. januar: Božja Mati Marija: Sv. maša ob 5.00 popoldne

8. januar: Gospodovo razglasenje: sv. maša ob 5.00 popoldne

22. januar: 3. navadna nedelja, sv. maša ob 5.00 popoldne.

CANBERRA, ACT

18. decembra: 4. adventna nedelja: sv. maša ob 6.00 zvečer.

25. decembra: **BOŽIČ**, sv. maša ob 6.00 zvečer.

15. januarja: 2. navadna nedelja, sv. maša ob 6.00 zvečer.

GOLD COAST – CORNUBIA – SUNSHINE COAST, QLD

Sobota, 17. decembra: **SURFERS PARADISE:** Sv. maša ob 7.30 zvečer.

Nedelja, 18. decembra: 4. adventna:

CORNUBIA - PLANINKA: sv. maša ob 10.30 dopoldne.

BUDERIM – SUNSHINE COAST: sv. maša ob 5.00 popoldne.

Obisk bolnikov kot običajno.

NEWCASTLE – HAMILTON, NSW

Ponedeljek, 26. decembra: Sv. Štefan, sv. maša ob 6.00 zvečer.

Sv. maše so tam vsako 5. nedeljo v mesecu, kadar

je v koledarju: 29. januarja, 30. aprila, 30. julija, 29. oktobra in 31. decembra 2006. – Prav tako bo sv. maša v nedeljo, 23. aprila 2006, ob 6.00 zvečer (nedelja po veliki noči – bela nedelja).

PERTH, WA

Obisk rojakov bo predvidoma v tednu po beli nedelji – od 23. do 30. aprila 2006. Datum boste zvedeli pravočasno.

POKOJNI: 2. oktobra 2005 je v Donald Colburn starostnem domu v Castle Hill NSW umrl **JOŽE GRČA**. Rojen je bil 11.2.1925 v Štanjelu na Krasu kot sin Andreja in Hermine roj. Krt. Kot mlad fant se je izučil za elektrotehniko. Zaposlen je bil Sežani, nato pri Iskri v Kranju, pozneje pa pri policiji v Mariboru. Leta 1956 se je v Žužemberku poročil s Terezijo Erjavec, ki je po rodu iz Sadinje vasi. Še isto leto sta emigrirala v Avstralijo. Bil je mož mnogih talentov, ki jih je prejel od Boga in jih je uporabljal v korist bližnjemu. Veliko se je ukvarjal z oblikovanjem kovine. Njegovo delo lahko med drugim vidimo tudi v naši cerkvi: dvojna vrata s simboliko evharistije, sončni žarki okrog tabernaklja in še druge stvari. Izdelal je tudi prototip za sedeže v XPT vlaku. Veliko veselje je imel z vrtnarjenjem, ki mu je prineslo več nagrad za najboljše urejen vrt. Družina je živela v Guildfordu, Winston Hillu, Copacobani, nazadnje pa v Castle Hillu. Pokojnik poleg žene zapušča hčerki Diano in Debbie, štiri vnuke ter sestro Jolando Gorkič. Pogrebna maša je bila v Merrylandsu, 6.10.2005, pokopan je bil na slovenskem pokopališču v Rookwoodu.

17. oktobra 2005 je na svojem domu v Blacktownu umrl **STANKO ŽITKO**. Rojen je bil 23.10.1923 v Slivju na Primorskem. Bil je sin Stanka in Ane roj. Vatovec. V Avstralijo je prišel leta 1954. Pristal je v kampu Bonegilla. V Shepartonu je obiral sadje. Pozneje je prišel v Sydney, kjer je bil zaposlen pri podjetju IPT v Marayongu, pozneje pa pri James Hardie. Leta 1962 se je v Paddingtonu poročil s Heleno Bedič, ki je po rodu iz Budenjcev v Prekmurju. Poleg žene zapušča hčerko Ano ter vnukinjo Heleno in vnuka Briana. Pogrebne molitve so bile 26.10. na Pinegrove pokopališču, kjer je bil tudi pokopan.

22. oktobra 2005 je v starostnem domu v Penrithu umrl **ANTON BUCIK** v starosti 80 let. Po rodu je bil iz Marijinega Celja na Kanalom. Pogrebne molitve so bile opravljene 28.10. v Maquarie Parku, kjer je bil tudi pokopan.

27. oktobra 2005 je v bolnišnici v Blacktownu umrl **IGOR TRSTENJAK**. Rojen je bil 9.9.1960 v Stražišču pri Kranju. Bil je sin Rudija, ki je po rodu od Sv. Martina pri Muri in Nežke roj. Andrejčič, ki je po rodu iz vasi Pelčice pri Škocjanu. Igor je prišel s starši v Avstralijo, ko je imel sedem let. Po poklicu je bil računovodja. Pogrebna maša je bila v Merrylandsu 2.11.; pokopan je bil na Pinegrove pokopališču.

3. novembra 2005 je v Dural NSW umrl **IVAN KOBAL**. Rojen je bil 26.3.1928 na Planini pri Ajdovščini. Bil je sin Dominika in Kristine roj. Kete. V Avstralijo je prišel leta 1950. Več let je bil zaposlen v Coomi pri gradnji hidroelektrarne Snowy Mountains. V Sydneyu se je poročil s Francko roj. Pavlovec, ki je po rodu iz Hrušice pri Podgradu in je že 6 let pokojna. Zadnjih nekaj let je bil poročen z Vilmo, s katero si je uredil svoj dom v Kellyville. Ivan se je kulturno zelo udeleževal. Kljub temu, da je imel večina šol v italijanskem jeziku, se je zelo izpopolnil v slovenskem jeziku in izdajal razne publikacije. Napisal je tudi knjigo o Snowy Mountains tako v slovenščini kot v angleščini, ki je sedaj tudi kot učni pripomoček v avstralskih šolah. Ivan nam je uredil knjižnico in bil na razpolago pri izposojanju knjig. Udeleževal se je v številnih karitativnih dejavnostih, bil je dolgoletni član cerkvenega mešanega in moškega zbora v Merrylandsu. Pokojni poleg žene Vilme zapušča še tri otroke iz prvega zakona: sinova Johna in Borisa ter hčerko Ireno por. Topolovec, štiri vnuke, v domovini pa še brate Kocijana, Vinka, Filipa, sestre Zinko, Marijo in Kristino. Pogrebna maša je bila v Merrylandsu 12.11.2005, pokopan je bil na slovenskem pokopališču v Rookwoodu v grob pokojne žene Francke.

18. novembra 2005 je na svojem domu v The Oaks NSW umrla **MARJETA KODRUN roj. Opec**. Rojena je bila 27.6.1937 v vasi Rakičan v Prekmurju kot hči Franca in Kristine. V Avstralijo je prišla leta 1962, kjer se je naslednje leto poročila s Francem Kodrunom, ki je po rodu iz vasi Zavodnje pri Šoštanju. Leta 1978 je bila operirana in je od tega časa stalno bolehalo. Pokojnica poleg moža Franca zapušča hčerko Kristino por. Thick, ki ima tri sinove in hčerko Kristino.

Pogrebna maša je bila v cerkvi sv. Alojzija v The Oaks v četrtek, 24.11.2005, nato je sledila upepelitev v Leppingtonu. **p. Valerijan**

NAKUPOVALNI IZLET

Po toliko letih potrpljenja z zimskim mrazom ali poletno vročino v cerkvi sv. Rafaela smo začeli misliti na to, da bi bilo dobro napeljati ogrevanje, oziroma hlajenje cerkve. Za to bo potrebno precej denarja. Andrejka Andrejaš in Martha Magajna sta organizirali nakupovalni izlet, v katerega so bile vključene večinoma ženske in tudi nekaj (trije)moški. Nakupovanje je posebno za ženske mučno delo, vendar nekdo ga mora opraviti in določen odstotek potrošenega denarja vse trgovine odštejejo dobrodelni organizaciji, za katero je bil izlet organiziran. V preteklih letih smo hodile potrošiti denar v korist stolne cerkve v Parramatti, ki jo je bilo treba obnoviti po požaru, tokrat pa je na vrsto prišla naša cerkev sv. Rafaela v Merrylandsu.

Tako se je na lepo sobotno jutro zbral skoraj poln avtobus navdušenih mučenic, ki so bile pripravljene obiskati čim večje število trgovin in potrošiti čim več denarja, vse za dober namen. V opoldanskem času smo se za okrepčilo ustavili tudi v restavraciji Casina, kjer smo si ob dobrem kosilu nabrali moči za popoldansko delo. In naša požrtvovalnost ni bila zastoj. Skupaj smo pri nakupovanju potrošili skoraj desettisoč dolarjev, tako da je prispevek trgovin za cerkev znašal kar \$840. Štefka Šprajcar je od prodanih Avon produktov prispevala \$130, loterija je doprinesla \$156, s prispevki pridnih žena, ki niso mogle na nakupovanje (gospa Saša Lajovic je prispevala \$25 in Ivanka Žele \$10) in še nekaj drugimi dohodki smo za cerkveni fond v tem dnevu zbrali kar \$1294. Kaj ni to lepo?

KONCERT V KORIST PROGRAMA »YOUTH OFF THE STREETS«

Zadnja nedelja v mesecu je običajno posvečena družinam z otroki in je zato maša večinoma v angleškem jeziku, tako, da tudi druga in tretja generacija potomcev slovenskih priseljencev razume, kaj se dogaja pri maši. Zadnja nedelja v mesecu oktobru je imela dvojen pomen, saj je na pobudo gospe Eleonore White pri maši to nedeljo sodeloval duhovnik Chris Riley, po maši pa je bil koncert v korist njegove dobrodelne organizacije »YOUTH OFF THE STREETS«.

Že med mašo sta bila vernikom predstavljena dva zaslužna člana naše skupnosti. Najprej je Dorothy Kobal predstavila mladega Mitchella Blessinga. Mitchell je tako kot njegova brata Joshua in Luke že dalj časa ministrant v naši cerkvi. Poleg rednega šolanja v Ringrose Public School v Greystanes obiskuje tudi Slomškovo šolo v Merrylandsu, zraven pa je tudi navdušen športnik in je že zastopal svojo šolo v nogometu, kriketu, atletiki, cross country in plavanju, kjer se je še posebno odlikoval.

Po maši je bil koncert, ki ga je organizirala gospa

Eleonora White z g. Chrisom Rileyem v dvorani v Merrylandsu.

Eleonora White. V koncertu sta nastopali Amelia Parsonage in Veronika Konda na klavirju, Milka Debevec je brala svoje pesmi, Zora Johnson je predstavila Gregorčičeve poezije in na koncu je nastopil moški pevski zbor Rožmarin pod južnim soncem. Program sta predstavili in vodili v obeh jezikih Danica Petrič in Tanja Smrdel. Gospa White je tudi pripravila veliko število dobikov za loterijo, nekaj iz njenih lastnih sredstev, nekaj pa so jih darovali dobrosrčni prijatelji. Po poročilu gospe White je ta akcija zbrala kar \$1950 za dobrodelni sklad Fr. Chrisa Rileya.

IGRALSKA DRUŽINA MERRYLANDS

Kar trije člani Igralske družine Merrylands so bili na počitnicah v Sloveniji in so se vrnili šele pretekli mesec, tako da so igralci medtem časom uživali zasluženi počitek. Ponovno smo se zbrali, da bi se skupno poslovili od svojega zvestega člana, patra Filipa, ki se je po svoji navadi že dva meseca poslavljal po vseh mestih Avstralije, kjer živijo Slovenci. Želimo mu, da bi na svojem novem službenem mestu v domovini našel vsaj pol toliko novih prijateljev, kolikor jih je zapustil v Avstraliji.

Igralska družina se pripravlja še na zadnjo predstavo

Andrejka Andrejaš je med angleško mašo predstavila Klaro Brcar. Klara je aktivni član »Združenja krščanskega nauka« in že preko dvajset let dela kot katehistinja v šolah škofije Parramatta. V ta namen je končala vrsto tečajev, kot so triletno strokovno versko izobraževanje, tečaj za pastoralno služenje, tečaj za izredno delivko sv. obhajila in tudi tečaj za uvajanje odraslih v krščanstvo.

Za svoje delo je letos prejela papežev blagoslov.

Sodeluje tudi pri letnem nedejskem dežurstvu in je vedno pripravljena priskočiti na pomoč patru Valerijanu ali drugim.

Na fotografiji zgoraj je Klara Brcar z možem Ivanom in hčerkami: Julie, Natalie in Michelle.

»Županove Micke«, ki bo v nedeljo, 11. decembra, po maši v verskem središču Merrylands. Potem pa bomo začeli iskati novo primerno besedilo igre za naslednje leto in seveda tudi igralce, ki bodo to igro odigrali. Če koga od bralce v Sydneyu zanima, naj se nam oglasi; zelo bi rabili posebno mlade igralce.

Letos smo na nedeljo Vseh svetih imeli mašo kar na prostem, ob križu sredi slovenskega pokopališča, ki se vedno bolj polni. Nekaj dni kasneje smo se spet zbrali na istem mestu, da bi se **poslovili od našega rojaka Ivana Kobala.**

Ivan Kobal je bil pesnik, pisatelj, društveni delavec in vsestransko dober človek.

Njegov pogreb je bil eden najlepših, kar jih pomni naša skupnost, posebno še, ker so ga poleg družine in prijateljev na zadnji poti s prelepim petjem pospremili tudi pevci pevskega zbora, v katerem je tudi sam prepeval že dolga leta. Njegov stari sodelavec, Jože

Košorok, je ob grobu prebral eno najlepših Ivanovih pesmi, Ivan Koželj pa se je poslovil od njega v imenu članov Slovenskega društva Sydney, kjer je bil Ivan Kobal eden od začetnih članov. Iskreno sožalje ženi, otrokom in vnukom; vsi ga bomo zelo pogrešali.

**Martha Magajna,
Sydney NSW**

**Družina in prijatelji
ob grobu Ivana Kobala.**

Sporočam žalostno vest, da je umrl moj bratranec **IVAN MALLY**, ki je živel v Hobartu na Tasmaniji. Tukaj pošiljam nekaj podatkov o njegovem življenju, da lahko zapišete v matico mrtvih.

Ivan Mally je bil rojen 18. novembra 1931 v Mariboru (Tezno). Leta 1948 je pobegnil čez mejo, na meji je bil ranjen v nogo od takratnih graničarjev. V Avstriji (Kapfenberg) je moral ostati pri svoji teti do osemnajstega leta, da je dobil vizo za Avstralijo. Leta 1950 je prispel v Sydney, kjer je delal nekaj časa. Zaposlen je bil za nekaj časa je bil tudi v Snowy Mountains, potem pa se je leta 1954 preselil na Tasmanijo, kjer je tudi ostal do smrti. Leta 1960 se je poročil z Sofijo, ki je bila rojena na Poljskem. Umrla je 30. julija 2005. Po dolgi bolezni je Ivan umrl 10. novembra 2005. Pogrebna maša je bila 16. novembra v cerkvi svetega Jožefa v Hobartu, pokopan pa je na slovenskem delu katoliškega pokopališča v Pontville. Zapušča hčerko Marijo, ki živi v Melbournu in hčerko

Sabino, ki živi v Hobartu, v Mariboru brata Stankota, v Wollongongu pa sestrični Hedviko Košak in Margaret Hatežič ter v Hobartu sestrično Štefanijo Mapley.

Margaret Hatežič, Wollongong NSW

Po zadnji maši patra Filipa v Sydneyu.

40 - letnica Slovenskega društva Canberra

Oktobra letos je Slovensko društvo Canberra slavilo 40 let svojega obstoja. Kakor veliko naših organizacij, je najbolj dejavno področje v klubu balinanje. Za proslavo obletnice so se zbrala moštva balinarjev iz različnih slovenskih organizacij iz Sydneya, Alburyja, Melbournu in seveda domače Canberre. V dvodnevem tekmovanju so se pomerile mešane trojke na baliniščih kluba. Naše pridne gospodinje so kot ponavadi pripravile veliko dobre hrane, v soboto zvečer pa smo tudi

Ob slovesu, trije predsedniki skupaj: Jože Heber, predsednik društva Canberra, Henry Šajn, predsednik kluba Albury-Wodonga in Ivan Koželj, predsednik SD Sydney.

Zmagovalci (od leve): drugo mesto: SDS - Ančka Erzetič, Jože Markočič; predsednik balinarjev Canberre Ivan Šavlje; Jože Hampton, predsednik Kluba Canberra - Jože Heber, prvo mesto: Rudi in Ivanka Gerdevič in Lojze Magajna - vsi Triglav, Sydney.

zaplesali ob zvokih ansambla, ki ga sestavljata gospod Kavaš mlajši in njegova soproga, spremljal ju je znani harmonikar Peter Grivec iz Wollongonga.

Kakor v večini slovenskih klubov v današnjem času, se tudi v Canberri manjša število članov. Zato oddajamo klubske prostore za različne prireditve in slavlja, kot so mladinski plesi, disco, rojstni dnevi, celo za službo Božjo manjših afriških narodnosti, ki nimajo svojih prostorov. Tako si z dodatnimi dohodki kar precej pomagamo. (Seveda bi bilo življenje veliko lažje, ko

ne bi bilo med nami tega, kar je tako zelo navzoče med Slovenci tudi drugod: prepiranje. Res je, da nismo edini. Toda, samo pomislite, koliko je Slovencev v Avstraliji in kako lepše bi bilo, če ne bi vsaj vsak tretji rekel: Tja pa ne grem, ker ne maram videti tistega...). No, vsaj pri balinanju smo še kar složni. Prvo mesto je zasedla trojka Triglava iz Sydneya: Ivanka in Rudi Gerdevič in Lojze Magajna, drugo mesto pa trojka SD Sydney: Ančka Erzetič, Jože Hampton in Jože Markočič. Čestitamo! *Martha Magajna*

Minilo je šestdeset let...

V naši slovenski družini v Avstraliji je ostalo nekaj hrabrih junakov, ki jim je Avstralija podelila zaslužene zahvale.

Šest desetletij je minilo od takrat, ko so naši mladi fantje prišli domov v slovenske kraje. Strahota bobnanja vojnega hrupa, pušk, brzostrelk ter bombnih napadov, ujetništva in še kaj, ...to je bilo pred njimi ob vstopu v domači kraj.

Začel se je čas pričakovanja, uresničitve sanj in pogovorov, vse, kar je prepletalo njihove misli takrat, ko so temine jarkov in gozdov nudile zatočišče novemu prijateljstvu, življenju, visečemu na nitkah.

V toplem spomladanskem soncu miru in svobode je grenko bolela resnica izgube padlih staršev, bratov, sestra in prijateljev, ponekod pa so jih sprejele le sivine pepela požganih domačij.

Resnična zgodovina tistih časov zapisuje, da konec vojne tistih časov ni pomenilo konec trpljenja...

Sanje o bleščeči se svobodi in mirnem blagostanju

so naše mlade ljudi pognale preko zelenih polj in travnikov, grmičastih gmajn, preko državnih meja, neznano kam...

Tisti, ki so preživeli pobeg iz domačega kraja in razočaranj, so se znašli v neznanih mestnih zatočiščih tujine in so ponovno globoko vzdihnilo ter na novo premišljevali: Kam? Usoda jih je zanesla preko velike morske luže v neznane dežele, med tuje govoreče ljudi na tej peti celini.

Zopet se je začelo iskanje služb, prijateljev in hrepenenje po domači besedi in družbi. Ustvarila se je gonilna sila po domačem skupnem ognjišču in materinem jeziku.

Gonilna sila je bila čustvena želja, ki je vodila na pot gradnje slovenskih domov, klubov in cerkva.

Hvala vam, nekdanji fantje in dekleta, naj vam iskrene čestitke vseh nas polagajo roko na srce, da ste s svojo vdano pridnostjo nam vsem olajšali bolečine žalosti domotožja. *Helena Leber, Campberwell VIC*

IZ QUEENSLANDA

V brisbanski slovenski skupnosti društva Planinke zadnje čase lahko opazimo, da je bolj razgibana. Po prvem neuspelem občnem zboru smo 6. novembra sklicali ponovni sestanek. Tokrat se je zbralo precej rojakov, ki so pokazali zanimanje za svoje društvo. Zato vam lahko z veseljem poročam o **sestavi novega odbora**, ki mi ga je posredoval novi odbornik Tone Brožič po njihovem prvem sestanku. Predsednik je Mario Logar, podpredsednica Albina Vah, tajnica Mary Cerar, blagajnik Edi Kordiš. V odboru so še Slavka Maver, ki je odgovorna za kuhinjo, Andrej Kirn, ki je načelnik balinarjev ter Tereza Kordiš, Frida Celin, Fredi Milner, Danilo Maver, Stane Cerar, Marica Podobnik, Vince Čoper, Anton Brožič in Sita Špilar. Omenjena lista imen rojakov predstavlja pripravljenost do skupnega dela in tudi obeta, da se bo z dobro voljo društveno življenje na Planinki še nadaljevalo. Prva odločitev novega odbora je bila, da bodo **vrata društva odprta vsako nedeljo od 11. ure naprej, razen druge nedelje v mesecu, glede na to, kolikšen bo obisk naših rojakov.**

Naslednja prireditev bo vsakoletno **miklavževanje** v nedeljo, 3. decembra, pri društvu Bocce Center Planinka. Na to srečanje pride veliko mladih in starejših obiskovalcev. **V nedeljo, 18. decembra, pride med nas novi mladi pater Darko Žnidaršič iz Sydneya** in bomo tudi v društvu Planinke pri sveti maši praznovali božični praznik. Upamo na lepo udeležbo.

V Mislih smo brali o uspešni turneji Alfija Nipiča po Avstraliji. V naši kroniki naj bo zabeleženo, da je bil Alfi Nipič tudi pri nas v Brisbanu, v dvorani društva Planinke, kjer je imel v soboto, 24. septembra 2005, zelo uspešen koncert ob številni udeležbi rojakov. Alfi Nipič je koncerte svojih pesmi z nastopi doma in po širnem svetu zelo profesionalno dopolnil z dobro šalo in je verjetno še vedno po tolikih letih eden vodilnih pevcev v Sloveniji.

Rad bi vas obvestil še o pokojnih rojakih. **Podatke o pokojnem VINKU KIRNU**, doma iz Kranja, ki je umrl 27. avgusta 2005 v Brisbanu, star 57 let, mi je sporočil Stanko Petek, ki ga je pred smrtjo večkrat obiskoval. Pokojni je dolga leta živel v Spring Hillu in je bil malo poznan v slovenski skupnosti. Pokopan je bil naslednji četrtek, 1. septembra, v Brisbanu. Pokojni zapušča sina, hčerko, ženo, ki je po rodu Filipinka ter brata Pavla v Sloveniji. To je vse, kar mi je znano o njem.

V četrtek, 13. oktobra 2005, pa je v Nambour bolnišnici po operaciji umrl **RUDOLF MARIN**. Rojen je bil 9. aprila 1929 v Suhadolah pri Komendi – doma je iz iste okolice kot pokojni Cvetko Mejač. V Avstralijo je prišel že leta 1949. V Sloveniji se je leta 1961 poročil s Hildo, doma iz Jeruzalema. Hilda je ena od gostoljubnih gospodinj, ki nam vedno pripravijo bogato čajanko po sv. maši v Buderimu. Pokojni Rudi je bil po poklicu mehanik, več let pa tudi sezonski lovec na krokodile. V pogrebni zavodu v Maroochydore je 18. oktobra zanj vodil molitve župnijski pomožni duhovnik poljskega rodu Fr. Rafal. Rudi zapušča ženo Hildo, hčerko Sašo in sina Davida. Vsem izrekamo iskreno sožalje.

Lep pozdrav iz Kraljičine dežele, blagoslovljene božične praznike in srečno v letu 2006.

Mirko Cuderman, Mt. Mee QLD

V Mislih vsakokrat najprej preberem Matico mrtvih, če slučajno koga poznam. **Tokrat sem se ustavila ob Frančiški Truden.** Za Notranjce se še posebno zanimam, ker sem med njimi preživela leta po vrnitvi iz izgnanstva v Avstriji leta 1945, do ponovnega odhoda, zopet z vso družino, leta 1957.

Pokojna Trudnova mama je moji mami pomagala v kuhinji ob slovesnosti moje poroke leta 1963 in tako, veselo nasmejano, jo imam še vedno pred očmi. Trudnova mama je dočakala lepo starost. Moja starša sta odšla že pred 25. leti. Kako hitro so minila! Od vseh zbranih na poroki jih je že skoraj polovica pokojnih. Vseh se velikokrat spominjam. Naj počivajo v miru Božjem. Hčerki Mileni in bratu Ludviku moje iskreno sožalje in lep pozdrav.

Prilagam \$50 za misijone, namesto cvetja na grob Trudnovi mami in namesto božičnih voščilnic.

Anica Cuderman, Mt. Mee QLD

IZ ILIRSKE BISTRICE

Rada bi Vam izrekla iskreno zahvalo, da ste objavili v Mislih prispevek o obnovi našega doma matere Terezije v Ilirski Bistrici. Gospod Jože Bonča je že poslal velikodušen dar za pomoč pri obnovi. Bogu hvala, da delo napreduje in upam, da bomo naslednje leto poletni sprejeli prve skupine. Da bi le vse služilo za poglobitev vere in vsestransko rast med našim ljudstvom! Tudi Vam, vsem v uredništvu ter vsem bralcem Misli obilo Božje pomoči za vsak dan in lepo pozdravljeni.

sestra Štefka Bizjak, ND

BOŽIČ 2005

Pod luninem svitu se Mati Božja smeji,
v hlevu na gmajni se Božje Dete rodi.
Že malemu Detetu smrt je pretila,
Božja roka ga je smrti rešila.

Z božičnim drevesom so Nemci začeli,
razni narodi po njih so posneli.
Mnogi Dedka Mraza slavijo,
Italijani se jaslic, drevesca in befane veselijo.

Božič po svetu bo sveti dan ostal!
Je mnogo veselja, dokler si zdrav.
Mladi na razne strani želijo,
prehitro se na postelji leto starejši zbudijo.

Bolni, onemogli prosijo Boga,
da jih pokliče s tega sveta.
Pošteno delaj, nič se ne boj,
kdaj boš poklican pred Božji prestol.

Bole Marcela bi rada vse objela.
Se vsem zahvalila, od katerih sem pomoč dobila.
Hvala, ker ste me imenovali,
s pohvalo meni korajže dali.

*Marcela (Marcelina) Bole,
rojena Gec, Melbourne VIC*

ZLATI RED ZA ZASLUGE DUŠANU LAJOVICU

**Predsednik Republike Slovenije
dr. Janez Drnovšek je odlikoval
DUŠANA LAJOVICU z zlatim redom
"ob 80-letnici za zasluge pri povezovanju
in ohranjanju slovenske skupnosti v
Avstraliji in Novi Zelandiji,
pri osamosvojitvi Republike Slovenije,
mednarodnem priznanju
ter gospodarskih povezavah Slovenije
s svetom na diplomatskem
mednarodnem področju."**

**Gospodu Dušanu Lajovicu ob zasluženem
odlikovanju naše iskrene čestitke!**

V DRUŽINI MANDELJ je bilo leto 2005 leto jubilejev. Že 8. januarja smo obhajali 50. obletnico poroke naših staršev: Petra in Ive, ki sta se prvič srečala v Trstu. Ponovno sta se našla v Avstraliji, kjer sta se poročila v cerkvi St. John's v Clifton Hillu. Dala sta življenja dvema hčerkama, Anni in Marici. Obe sva poročeni in tako imata Iva in Peter kot stara mama in stari ata štiri vnuke.

Jaz sem starejša hčerka Anna, poročena Tegelj, in sem koncem leta praznovala svojega Abrahama. Osemnajst let pa sta dopolnila vnučinja in vnuk naših staršev - Michele Hervatin (25. februarja) in Martin Tegelj (17. junija). Vrh vsega praznovanja je bilo seveda praznovanje atovega 70. rojstnega dne 15. junija 2005, ki ga je obhajal z družino in pozneje s presenečenjem, ko so se v Sloveniji zbrali njegovi sorodniki in prijatelji. Leto se bo sklenilo s praznovanjem sladkih 16 let Amande Hervatin, 28. decembra 2005. Polno lepih spominov in praznovanj. Naj bo še veliko veselih in srečnih let pred nami!

Anna Tegelj, Melbourne

**Čestitamo za vse pomembne življenjske jubileje,
kakor tudi za jubilej zlate poroke, ki sta ga Iva in Peter
Mandelj obhajala na nedeljo zakonskih jubilejev, 16.
oktobra 2005. Bog živi!**

V četrtek, 17. novembra zvečer, je bilo veliko euharistično slavlje v sydneyski katedrali. Ob somaševanju kardinala Hamaoa, nadškofov, škofov in duhovnikov je vodil slovesnost sydneyski nadškof, kardinal dr. George Pell. Na fotografiji: Pater Peter Lavrih - s Svete Gore pri Gorici, p. Darko Žnidaršič, p. Valerijan, kardinal George Pell, p. Ciril, msgr. John Murphy iz Canberre, g. Ciril Murn – župnik v Hinjah in g. Franc Ornik – župnik v Dolu pri Hrastniku.

Biseroporočenca MARIJA in TONE BRNE sta v nedeljo, 20.11.2005, v Kew obhajala biserno poroko. Poročila sta se prav na ta dan pred 60 leti. Iskrene čestitke in zahvala za njuno delo v naši skupnosti. Tone je tudi častni zaupnik doma matere Romane. Naj ju Bog še dolgo ohranja v zdravju, sreči in ljubezni!

PRISRČNA ZAHVALA BISEROPOROČENCEV: Najprej gre najina zahvala Bogu, da naju je ohranil toliko let skupaj. PrISRČNA zahvala p. Cirilu in misijonarki Mariji Anžič, da sta nama omogočila tako lepo ponovitev najine 60. obletnice poroke. Posebna zahvala društvu sv. Eme za izvrstno pogostitev. Najlepša hvala tudi slovenski skupnosti pri sv. Cirilu in Metodu za tako lep sprejem. In seveda, velika zahvala tudi vsej naši razširjeni družini, vsem našim gostom, vaščanom in prijateljem, ki so naju ob praznovanju razveselili z lepimi darili. Bog nas živi vse skupaj!

Hvaležna Tone in Marija Brne

Zahvala srebrnomašnikov

Duhovniki – sošolci se vsako leto srečamo, da obnovimo svoje prijateljstvo in se pogovorimo o svojih uspehih in tudi težavah. Na takem srečanju je bilo predlagano, da se kot srebrnomašniki srečamo pri p. Cirilu v Avstraliji. Začetno navdušenje je kaj kmalu skopnelo in na koncu smo ostali samo trije: p. Peter Lavrih s Svete gore, g. Franc Ornik, župnik - Dol pri Hrasniku in Ciril Murn, župnik – Hinje.

Vsi trije smo v Avstraliji doživeli in videli, v sorazmerno kratkem času, zelo veliko in sicer naravnih in kulturnih znamenitosti ter se srečali z mnogimi Slovenci. Iskrena zahvala velja najprej p. Cirilu Božiču za vso organizacijo našega bivanja in misijonarki Mariji Anžič, ki mu je pri tem zelo veliko pomagala.

V Adelaidi smo se srečali s slovensko skupnostjo in bili deležni njihovega gostoljubja ter izredne pozornosti p. Janeza Tretjaka. Sprejel nas je z enako ljubeznijo kot jo ima do vsega stvarstva in nam je neprestano dajal svoje dobrote. Vsem velja naša najlepša zahvala.

Pot nas je vodila tudi v Sydney, kjer nas je očetovsko sprejel p. Valerijan Jenko. S slovensko skupnostjo smo pričakali p. Darka Žnidaršiča, ki je v tistih dneh začel novo službo v tem občestvu. Obiskali smo glavno mesto Canberro, kjer nas je sprejel g. Cvetko Falež in nam pokazal glavne znamenitosti ter smo bili njegovi gostje. Na tej poti nas je vozil g. Renzo Trinco. V

gore in k Trem sestram nas je popeljala Julie Bracar. Zaključili pa smo ta del poti v nedeljo, na praznik Kristusa, Kralja vesoljstva s sv. mašo, s sprejemom p. Darka in nato še s slovesnim kosilom. Vsem za vse dobrote iskren Bog povrni.

Po že tako topli in prijazni Avstraliji smo se podali še na Gold Coast. Pred odhodom domov smo bili še gostje pri sorodnikih g. Franca Ornika, Mariji in Lojzetu Kerec. V večernih urah, 24. novembra, sva se dva morala posloviti, p. Peter pa je še nadaljeval svoje potovanje. Že Avstrija in nato Slovenija naju je pozdravila s snežno belino. Prispela sva še ravno pravi čas, ker naslednji dan bi bile velike težave zaradi močnega sneženja.

Mnogih Slovencev v tem času nismo mogli srečati ali obiskati. Upam, da nas boste razumeli, ker je bil čas omejen, razdalje pa so zelo velike. Vsem velja naš pozdrav. Gostiteljem in vsem, s katerimi smo se srečali, pa še enkrat najlepša zahvala. Spomini na vse poti so neverjetni in jih ne bomo nikoli pozabili. Hvaležni smo Bogu za srečno pot in vam vsem in vsakemu posebej za vse dobrote, za vse prijazne sprejeme in srečanja. Bog vas živi!

Vsem prav lep pozdrav iz snežene in mrzle Slovenije.

Ciril Murn, Hinje

Poznamo jo kot VIKI MRAK. Kako je njeno ime zapisano v krstni knjigi na Koroški Beli, odkoder izhaja njen rod, ne vemo. Viki se je zapisala v spomin avstralske Viktorije in Avstralije kot izredna učiteljica. Od leta 1973 do 1994 je učila v Slomškovi šoli v Kew, v letih 1987 do 1996 na srednji šoli, vodila je folklorni skupini Rdeči cvet in Lipov cvet. Od leta 1973 je zaposlena v Policiji Viktorije v Human Resource

Department kot svetovalka (Injury manager and consultant) pri poškodbah in travmah policistov in njihovih družin. Za svoje dolgoletno delo je prejela več priznanj in odlikovanj s strani vodstva Policije. Po njeni zaslugi je tudi p. Ciril postal policijski kaplan. In ta naša mladostna Viki je 28. avgusta letos obhajala 60. rojstni dan. Da jo Bog ohranja še naprej v zdravju, veselju in življenjskem optimizmu, ki ga izžareva s tako močjo, so naše iskrene želje! S hvaležnostjo za vse delo, ki ga je opravila kot učiteljica in seveda sedaj tudi s policijskim pozdravom:

Bog Te živi, Viki in ob Tebi Slavkota ter tudi ves Tvoj mladi rod! *p. Ciril*

Piše Martha Magajna

KLUB PANTHERS, ST. JOHNS PARK - TRIGLAV

SLOVENIAN OF THE YEAR AWARDS 2005

Za študenta leta 2004 je bil proglašen
ROBERT MIKULETIČ.

Robert je že končal en študij in postal učitelj športne vzgoje in matematike, sedaj pa nadaljuje študij fizioterapije in je že končal drugi letnik. Robert je zelo zavzet športnik, kar mu je zelo pomagalo na obeh področjih. Še posebno se je odlikoval v tipično slovenskem športu: balinanju. Že kot mladinec je zastopal tako New South Wales kot tudi Avstralijo in dosegal lepe uspehe. Nadaljeval je kot starejši mladinec "pod 23 let" in je sedaj v kategoriji odraslih. Na svetovnem tekmovanju v Nici leta 2003 je dosegel peto mesto v balinanju, doma v Avstraliji pa prvo mesto v treh balinarskih disciplinah. Kvalificiral se je v balinarsko reprezentanco New South Walesa kar desetkrat in v avstralsko reprezentanco sedemkrat. Ob rednem študiju je sodeloval v NSW Bocce federaciji kot odbornik, kot trener za začetnike in leta 2004 je kot trener – "manager" avstralske mladinske reprezentance. Sodeloval je na svetovnem mladinskem prvenstvu v Čilu. V Sloveniji je tudi treniral s slovensko balinarsko reprezentanco.

Slovenska skupnost je lahko ponosna na Roberta Mikuletiča, na njegovo delo in dosežke!

Robert Mikuletič z direktorjem
Slovensko-avstralskega inštituta, Nickom Vickersom.

KAJ SE DOGAJA V KLUBU PANTHERS TRIGLAV?

Vedno nove izboljšave kluba privabljajo vse več članov. Mednarodni jedilnik in sorazmerno umirjene cene privabljajo veliko število gostov, posebno na večerje. Posebno uspešni so dnevi, kot so Melbourne Cup Day, kjer so obiskovalci poskusili ribje specialitete, ugibali, kateri konj bo tekel najhitreje in kateri ženski klobuk bo prejel prvo nagrado za izvirnost.

Za prijetne in ne prevroče poletne dneve, kot jih imamo zadnje čase, je v klubu lepo opremljena zunanja terasa z novimi mizami in grmičevjem ob straneh. Posebno rade prihajajo družine z manjšimi otroci, saj se ti lahko igrajo na otroškem igrišču zraven terase. Za obletnice ali praznovanja za 50 do 60 ljudi je zelo primerna dvoravnica nad stopnicami, ki jo zelo veliko uporabljamo. Gostje imajo na stranski mizi veliko izbiro hrane, ki si jo lahko sami postrežejo, soba je hlajena in je primerna tudi za manjše plesišče.

Članice se postavljajo s klobuki.
Prvo nagrado je dobil klobuk s
skoraj celim pavom na vrhu.

Pred kratkim sta slavila petdeseto obletnico skupnega življenja zakonca **MARICA** in **TONE VRH** z družino in prijatelji. Marica in Tone sta oba doma iz Dolnjega Zemona pri Ilirski Bistrici. V Avstralijo sta prišla septembra 1958 in sta več let živela v Georges Hall, nato sta se preselila v Casulo pri Liverpoolu, da sta bližje otrokom. Imata dve hčerki, Ireno in Julijano, in sina Draga. Spadata med prve zavedne člane kluba in oba sta navdušena balinarja. Maričin najbolj poznani rek je:

»Saj me vse boli, ampak me bo ravno toliko bolelo, če sedim doma, ali pa, če grem balinat!«

Vsi člani in prijatelji jima želimo še toliko skupnih srečnih let, ali pa še več !

PRIŠEL BO SVET' MARTIN, IZ MOŠTA NASTAL BO VIN'

Na Martinovo nedeljo se je na tekmovanju za najboljše domače vino zbralo veliko število pridelovalcev žlahtne domače kapljice, ki so se pomerili za naslov najboljšega pridelovalca rdečega ali belega vina. Po daljšem pokušanju, primerjanju in ponovnem pokušanju so sodniki odločili, da je bilo najboljše rdeče vino pridelano v kleti Jožeta Bratoviča, najboljše belo vino pa je pridelal Karlo Lenarčič. Izbrani so dobili nagrade in pokale z napisi, da se bodo lahko postavili pred prijatelji.

Prva nagrada za belo vino: Karlo Lenarčič, uslužbenka kluba, Sophie, ki je pomagala pri pokušanju. Najboljše rdeče vino: Jože Bratovič in predsednik kluba, Peter Krope, ki je vodil tekmovanje.

Po daljšem obisku v domovini so se srečali v klubu Panthers Triglav predsednik kluba Panthers-Triglav, Peter Krope in pa Marinka in Ivan Rudolf, predsednik kluba Planica Wollongong.

HASA

Na rednem sestanku arhivske organizacije HASA smo z obžalovanjem sprejeli odpoved dosedanje direktorice HASA Olge Lah, ki je opravila zares veliko delo ob ustanovitvi in uveljavitvi te pomembne slovenske organizacije. Olga nam je obljubila, da bo še vedno rada pomagala s strokovnimi nasveti in s svojim delom, kakor ji bodo dopuščale družinske obveznosti.

Istočasno smo izgubili pomočnika direktorja **Petra Mariniča**, ki nam je kot poklicni arhivar zelo veliko pomagal z znanjem in tudi z arhivskimi računalniškimi programi, ki nam jih je prenesel iz arhivov Oddelka za okolje in dediščino v Canberri, kjer je bil doslej zaposlen. Peter se z novim letom 2006 seli z družino v Melbourne, kjer bo delal v arhivih organizacije Rdečega Križa. Peter Marinič je eden od redkih mladih ljudi, ki imajo ne samo znanje, ampak tudi voljo in je pripravljen delati za našo slovensko skupnost, čeprav je moral prihajati v Sydney iz Canberre. Zelo ga bomo pogrešali!

Prav gotovo bo naša izguba v korist Melbourne.

Letošnje priznanje Victoria's Awards for Excellence in Multicultural Affairs za izredno požrtvovalno delo v skupnosti sta za svoje zaslužno delo prejela METKA McKEAN in JOŽE TURK. Slovesna podelitev je bila 2. decembra 2005 v palači governerja Viktorije. Metka je dolgoletna voditeljica cerkvenega pevskega zbora v Kew, ki lepša bogoslužje vsako nedeljo in vse praznične dni, nastopa pa tudi ob različnih kulturnih prireditvah. Jože Turk je veliko delal najprej na SD Melbourne na Elthamu, potem v Kew in sedaj v SD St. Albans.

Po slovesnosti je bilo še srečanje s premierom Viktorije: Štefka Turk, Chris in Metka McKean, premier Steve Bracks, Jože Turk, Gusti Vinko, za njim p. Ciril. Čestitamo Metki in Jožetu!

JOŽE in OLGA DOBROVŠEK iz Greendale VIC sta 22. oktobra letos v krogu svoje družine in prijateljev praznovala 50. obletnico poroke.

Ob tem njenem visokem, zlatem jubileju jima voščimo zdravja in še veliko let skupnega življenja.

Frederick, Tončika in Ernie Nemeč

Še živih 60 let

piše Cilka Žagar - tretje nadaljevanje in konec

Rekel sem jim, da sem Zvonko Legiša iz Devina pri Trstu. Ko sem bil na obisku pri stricu v Ilirski Bistrici, so me Nemci aretirali in me odpeljali v Stalag 3A. Od tam sem pobegnil in se skrival nekaj časa na neki kmetiji blizu Velikovca. Dali so mi jesti, potem pa so me odpeljali v Laško, kjer so me zadrževali teden dni. Vsak dan sem šel na delo z nekim vodovodnim inštalaterjem. Spominjam se, da sem videl, kako so nemški vojni ujetniki pod partizanskim poveljstvom čistili staro pivovarno. Po tednu dni so me odpeljali v zapor Stari pisker v Celju, kjer sem bil pet dni. Tam sem dobil dosti ričeta in sem se malo okreplil. Spraševal sem, zakaj me zadržujejo, saj sem pobegnil iz nemškega taborišča. Zaslíševali so me, vendar sem vztrajal pri svoji novi identiteti. Čudno se jim je zdelo, da govorim notranjsko narečje, vendar sem jih prepričeval, da sem bil pogosto pri stricu v Ilirski Bistrici in sem sprejel njihov način govora. Končno so mi dali odpustnico, s katero naj bi se javil na policijski postaji v Ilirski Bistrici. Ko sem prišel na železniško postajo, sem zagledal nekega oficirja, ki je šel proti vlaku za Zagreb. Ponudil sem se mu, da mu pomagam nesti prtljago in se odpeljal z njim proti Zagrebu. Neki varnostnik na vlaku me je vprašal, zakaj se peljem proti Zagrebu. Odgovoril sem mu, da sem slišal, da so mostovi proti Ljubljani in Ilirski Bistrici porušeni in da se bom vrnil domov preko Reke. Končno sem prišel v Jelšane in se oglasil pri prijateljici Jožici, ki me je takoj opozorila, da je zame prenevarno, da bi ostal tam. Svetovala mi je, da se skrijem pod vlak, ki bi me odpeljal v Trst. V Trnovem sem se ustavil v hiši Ivana Bicka, kjer sem stanoval, ko sem uril mlade domobranske nabornike. Bickova gospa me je povabila v hišo. Povedal sem ji svojo zgodbo in sočustvovala je z menoj. O meni je povedala le ženi svojega brata. Tam sem ostal tri dni in dobro sta me nahranili in oprali, potem pa sta mi pokazali pot do angleških vojakov v Lokvah. Ko sem ponoči hodil, me je presenetil neki oborožen moški in me zaprl v neko sobo. Potem, ko je skupaj s svojim predpostavljenim pregledal mojo odpustnico, mu je bilo rečeno, naj me spusti. V Lokvi sem šel k spovedi in duhovniku povedal, v kakšni zadregi sem. Duhovnik pa mi je rekel: Kot kristjan sem ti dolžan pomagati, toda škof Rožman je naredil napako, ko je podpiral domobrance ... Duhovnik mi je razložil, kako pridem do Devina pri Trstu, kjer sem poznal družino Legiša. Rekli so mi, da tudi pri njih

nisem varen pred partizani. Svetovali so mi, naj se z vlakom odpeljem v taborišče Monigo pri Trevisu. Oče Legiša me je peljal z vozom, kot da greva skupaj na polje. Na železniško postajo sva prišla le nekaj minut, preden je pripeljal vlak za Treviso. Govoril sem malo italijansko in na vlaku sem sprevodniku na kratko povedal svojo zgodbo. Rekel mi je, da je v Trevisu taborišče Monigo za razseljene osebe, ki je pod upravo UNNRE. V taborišču so me zaslíšali in v tem taborišču sem ostal, dokler taborišča niso premestili bolj v sredino Italije. Družine so premestili v Senigalijo, samce pa v Servigliano. Tu so nam dali vse možnosti, da bi nadaljeval študij in se udejstvoval v športu, toda bil sem takrat fizično in psihično tako izčrpan, da nisem imel nobene volje za to.

Franc Plesničar, ki je bil kot vaški stražar verjetno tudi član črne roke, je bil sposoben organizator. Ker se ob koncu vojne ni hotel podati na Koroško, je takoj prevzel vodstvo nad skrivači, ki jih je bilo veliko po gozdovih. Terencem je zagrozil, da jih bo ubil, če se bo komu od njegovih kaj zgodilo. Med temi skrivači je bil tudi moj oče in Lojze Debevc, ki je pobegnil iz Teharij. Lojze je izgubil tri brate, enega v Teharijih. Ko je skrivačem postalo prevročje, je France celo skupino srečno pripeljal čez mejo v taborišče Monigo. Čez nekaj časa se je Franc vrnil v Menisijo, da bi pripeljal še svojo zaročenko, toda bila je slabega zdravja in tudi ni hotela zapustiti bolehnih staršev. Razočaran se je Franc vračal v Italijo, ko so ga v Podnanosu ujeli partizani. Domačinka Tončka Božič je rekla, da je Franc njihov poljski delavec. S tem mu je rešila življenje. Tončka je prišla za njim v taborišče, kjer sta se poročila in se preselila v Argentino. Tam je postal uspešen podjetnik. Ko je ozračje postalo tam neugodno, je odšel v Avstralijo. V času vojne v Vietnamu so hoteli mobilizirati njegovega starejšega sina. Protestiral je, da ne da sina, da bi se boril proti komunistom v tuji državi, kajti on sam se je doma boril proti komunistom in so ga zavezniki razočarali. Nič ni pomagalo, zato se je vrnil v Argentino. Čez nekaj let se je družina spet vrnila v Avstralijo in živijo v Melbournu. Franc je umrl, preden je bila njegova Slovenija svobodna in samostojna v letu 1991.

Moj dober prijatelj, Lojze Debevc, mi je denarno in z nasveti vedno priskočil na pomoč. V Serviglianu se je poročil z ljubljankom Marico in odšel v Argentino.

Rodilo se jima je pet otrok. Hčerka Minka se je poročila z znanim pesnikom Zorkom Simčičem in živi v Ljubljani. Sin Tomaž je profesor v Škofovih zavodih in Luka je slavni operni pevec.

Begunce v Serviglianu je obiskal Leon Rupnik, toda rekli so mu, naj gre k ustašem. Razočaran je odšel. Obiskal nas je tudi dr. Miha Krek, minister jugoslovanske begunske vlade. Prišli so jugoslovanski predstavniki in nas vabili, da se vrnemo domov. Bil sem ves nesrečen in nemiren. Prijavil sem se v upanju, da tako pridem do Trsta, od koder bi lažje prišel v Švico, kamor sem nameraval. V Trstu sem jim rekel, da sem si glede vrnitve domov premislil. Aretirala me je italijanska policija in pošiljali so me iz zaporov v zapor, dokler nisem končal na otoku Lipari. Na zidu sem odkril napis ŽAP - Živijo Ante Pavelić. Tako sem ugotovil, da je to taborišče, kjer so zadrževali ustaše. Do ustašev nisem nikoli imel simpatij. Pisal sem dr. Mihi Kreku v Rim. Pisal sem mu, da sem duševno, čustveno in fizično popolnoma uničen in da potrebujem neko delo, da bi lahko začel normalno življenje. Krek je uredil, da sem odpotoval v Eboli, v taborišče, kjer so zadrževali protititovske vojake. Od tam so nas odpeljali v Nemčijo, kjer so nas ponovno preiskovali in zaslišali preden so nas razdelili v črne, sive in bele skupine. Črni so bili tisti, ki jih je Tito zahteval nazaj, sivi so bili vprašljivi. Razvrščen sem bil v belo skupino in poslali so nas v civilno taborišče v Bocholdtu, na nemško-belgijski meji. Belgijci so iskali rudarje in kmalu sem začel delati 1000 metrov pod površino zemlje. Plača je bila dobra in večino denarja sem lahko prihranil. Takrat je bila Nemčija še precej ubožana, vsega pa si lahko dobil v Belgiji. Nekdo mi je rekel, da bi lahko zaslužil veliko denarja, če bi kupil kovček cigaret v Belgiji in jih prodal v Nemčiji. S tako prisluženim denarjem naj bi kupil Leica fotografske aparate in jih prodal v Belgiji. Vse svoje prihranke sem porabil za nakup cigaret, toda na meji so mi jih zaplenili in me poslali najprej v zapor, potem pa v pripor v Bruslju. Tam sem leta 1948 v časopisu prebral, da sta se sprla Tito in

Križev pot v Kočevskem Rogu.

Stalin. Upal sem, da to pomeni Titov konec. V Belgiji sem kasneje stanoval skupaj s Francetom Kogovškom, ki je bil zelo dober kuhar. Nekega večera je spekel zelo dobre palačinke, preden sem odšel na nočni šiht. Pojedel sem jih veliko. Postalo mi je slabo. Zvijal sem se od bolečin. Ko sem se vrnil, sem ugotovil, da se tudi France ne počuti dobro. Rekel mi je, da mu je zmanjkalo moke, zato je našel v omari nekaj moki podobnega in to mešanico zmešal za palačinke. To pa je bil DDT.

V Bocholdtu sem bil zelo vesel, ker je bilo tam veliko družin in veliko deklet. Med vojno sem pogrešal žensko družbo. Preden sem prišel v Belgijo, sem imel zelo malo družabnih, čustvenih in spolnih izkušenj. V Belgiji sem imel dobro plačano delo in dobro družbo, zato sem lažje premagoval spomin na strahote, ki sem jih preživel med vojno. Spoznal sem Topliškovno družino. Zaljubila sva se z Anico Toplišek in dogovorila sva se, da se poročiva v Avstraliji. Ko sva se razšla, je bila še devica. V Avstralijo sem prispel leta 1949. Oblasti so me poslale na delo na železnico. Delal sem v skupini, ki je popravljala železniške mostove in čistila lokomotive v mestu Dubbo. Kmalu pa sem naredil izpit in postal kurjač na potniškem vlaku. S sodelavcem Durom Poljakom sva taborila ob železniški progi. Uprava naju je oskrbela s šotori, prenosnimi posteljami in tuši. Duro

je bil dober kuhar. Ob večerih sva se veliko pogovarjala in se učila angleško. Vsak večer sva se naučila po 15 angleških besed. Zdaj berem, kako so po vojni priseljenci obogatili avstralsko kulturo in gospodarstvo, toda mi se tega nismo zavedali. Dodelili so nam najtežja in najbolj umazana dela. Mladi, polni moči in pripravljeni za nove izzive, smo s seboj prinesli številne poklicne sposobnosti in talente in pomagali zgraditi Avstralijo, tako dinamično, kot je danes. Priseljenci smo imeli vizijo o boljšem življenju in trdno smo bili odločeni, da bomo svojim otrokom zagotovili lepšo bodočnost.

Avstralija je v marsikaterem pogledu podobna Ameriki, saj jo sestavljajo priseljenci z vseh koncev sveta, ki niso zadovoljni s povprečjem, temveč želijo nekaj boljšega. Prišli smo v deželo, ki nam je nudila nešteto možnosti in mi smo jo obogatili in prenovili s svojim znanjem in kulturo. V Avstraliji sem se počutil osamljenega in pozabljenega. V začetku sem bil tako obupan, da sem že hotel pobegniti kamorkoli. Družabno, fizično in kulturno osamljenost je še poglobljala pusta pokrajina. Le misel na Anico mi je pomagala, da sem nekako premagoval stisko, v kateri sem bil. Brez spominov na Anico bi bil popolnoma izgubljen. Štel sem dneve, ki so me ločili do takrat, ko bova z Anico ponovno skupaj. Ko sem dobil prvo plačo, sem kupil nekaj nogavic in jih poslal Anici. Odpisala mi je, naj ji ne pošiljam ničesar več, ker je noseča z drugim moškim in se bo poročila z njim. Bil sem popolnoma razočaran. Izgubil sem vse, kar me je gnalo k delu. V neizmerni jezi in razočaranju sem ji napisal grobo pismo, v katerem sem zapisal tudi besede, ki jih ne bi smel. Še vedno me je sram zaradi tega pisma in zavedam se, da bi se moral Anici za to opravičiti. Anica je prišla v Avstralijo s svojim možem Albertom Korenčanom, videl pa je nisem nikoli več. Nekaterih stvari pač ni mogoče popraviti.

Leta 1950 sem bil prestavljen v Sydney in začel sem delati kot čistilec strojev v Redfernu. V Sydneyu se je vse spremenilo na bolje. Vpisal sem se na tečaj angleščine in se pridno učil. Srečal sem avstralska dekleta in življenje je postalo bolj znosno. Če je bilo le mogoče, smo ob vikendih hodili v gostilno in na plese. Vse življenje so mi Slovenci bili v veliko oporo in zadovoljstvo. V barakah, kjer sem živel, sem spoznal Danico in Franca Mirnika. Spletlo se je prijateljstvo, ki traja vse življenje. Povabila sta me, da grem z njima v kino. Vse sta uredila tako, da je bila tam tudi Lidijana Bizjak. Bila sva si vseh in kasneje je postala moja žena. Med priseljenci je bilo mnogo fantov, ki so iskali dekle, zato me je skrbelo, da bi izgubil Lidijano. Zelo težko je bilo najti dekle iz domačih krajev, običajno je prišlo po dvajset fantov na eno deklo. Kadar me je Lidijana predstavila kateremu od svojih znancev kot svojega fanta, sem opazil njihovo zavist in razočaranje. Lidijana je bila stara enaindvajset let in do poroke je želela počakati vsaj še leto. Jaz sem bil star že 27 let in štel sem dneve do poroke – poročila sva se 6.4.1953. Moj partner Jure Tomažič in jaz sva prihranila vsak po 2000 funtov, sposodila pa sva si še dva tisoč, da sva lahko najela veliko hišo s poslovnim prostorom v pritličju. Odprla sva delikateso, špecerijsko trgovino in

mlečni bar. V 50. letih so prišli še moji bratje Lojze, Jože in Ivan in živeli in delali smo skupaj. Lidijana je skrbelo za moške in otroke. V prostem času je pomagala v trgovini. Posel ni najbolje stekel, ker nismo imeli za stranke nobenega parkirišča. Pozneje smo lokal prodali za štiri tisoč dolarjev. Moji bratje so odšli na delo v Snowy Mountains, kjer je bil v gradnji velik hidroenergetski sistem, jaz pa sem začel delati v tovarni z gumami Goodyear, kjer sem ostal 18 let. Ko je šel najin sin Bojan v višjo šolo, je začela v Drikladu delati tudi Lidijana in tam ostala 12 let. Na obrobju Sydneya sem kupil štiri parcele. Ko so se bratje vrnili iz Snowy Mountains, so mi plačali svoje deleže in zgradili smo si hiše.

V Sloveniji so komunisti vzeli tri četrtine naše zemlje. Mama je morala sama skrbeti za družino, v kateri je bilo še sedem otrok, medtem, ko smo bili oče in starejši bratje v vojni in pozneje v izseljenstvu. Eden je bil ubit. Iz Avstralije sem jim redno pošiljal pakete. Oče je pomagal iz Argentine. Leta 1959 smo očeta dobili iz Argentine v Avstralijo, kjer se je dobro počutil, ker je imel tu svoje štiri sinove. Vedno je upal, da se mu bo pridružila še žena, toda naša mati ni hotela od doma. Ko je oče leta 1972 obolel, nam je rekel, da je vse, kar si želi, da bi šel domov. Doma je umrl leta 1974. Jaz si nisem upal domov vse do leta 1991.

Strahote vojne so me preganjale. Dolga leta sem se nekontrolirano premetaval v postelji, ponoči sem se pogosto prebujal ves prepoten. Partizani so me preganjali in slišal sem ljudi, ki so me zmerjali in mi grozili. Od strahu si nisem upal zaspati. Poleg vsega pa sem nenehno čutil krivdo, da nisem končal šole in da nisem naredil izpitov. Videl sem očeta, ki je zame plačeval račune, jaz pa sem ga razočaral. V svojih nočnih morah sem se noč za nočjo pripravljval za izpite ali bežal pred partizani. Ko sem se prebudil, sem se oddahnil, saj je bila poleg mene moja žena in z nama sta bila sinova. Ves svoj čas sem posvetil družini. Včasih sem zanemarljivo ženo, da sem bil lahko več s sinovoma. Vozil sem jih na nogomet in golf. Bila sta zelo uspešna. Moja fanta sta bili zame in za ženo vir navdiha in sreče. Ko je moj sin Bojan končal univerzo, je bilo kot po čudežu konec mojih nočnih mor. Zdaj mirno spim. Moje največje življenjsko zadovoljstvo je moja družina. Smo zelo tesno povezani in v dobrih odnosih. Oba moja sinova sta dobra, poštena moža, odlična delavca, dobra športnika in pravi užitek je biti v njihovi družbi. Obžalujem, da nisem imel boljšega vodstva v svojem poklicnem in političnem življenju,

saj sem želel študirati pravo ali ekonomijo. Na koncu sem srečen, da je svet, ki ga zapuščam, nekoliko boljši in mirnejši, kot sem ga doživljal sam.

Bi se ponovno pridružil vaškim stražam in domobrancem?

Če bi vedel to, kar vem zdaj, bi se vsekakor izognil vojni. Ko smo Italijane prosili za orožje, bi jih lahko prosili za delo nekje na zahodu. Ko so Italijani in Nemci okupirali Slovenijo leta 1941, nihče ni sodeloval z okupatorjem. Slovenska vlada je iskala rešitve in preudarjala možnosti. Zavedali so se, da bi bil upor samomorilsko dejanje. Kako se naj majhen narod upre silam, ko so si podjarmile Evropo? Poskušali so reševati življenja Slovencev in njihove domove, medtem pa čakali na pomoč zaveznikov. Komunisti so izkoristili priložnost tega najbolj zmedenega časa v naši zgodovini za izvedbo revolucije. V času od 22. junija 1941 do 17. julija 1942 so komunisti ubili 1.500 uglednih Slovencev, o katerih so domnevali, da nasprotujejo komunistični revoluciji. Ti poboji niso imeli nobene veze z nemško ali italijansko okupacijo; pobili so jih, da bi prevzeli oblast; 1.500 vplivnih ljudi, pobitih v enem letu, pretrese poldrugi milijonski narod. Na svojem seznamu za likvidacijo je VOS imel še 25.000 ljudi. Iz strahu pred smrtjo se je rodilo protirevolucionarno gibanje. Okupator je v skladu z mednarodno konvencijo in prakso dolžan skrbeti za red in mir v okupirani deželi. Če okupator ne more poskrbeti za varnost prebivalcev, so potrebne domače enote pod njihovo kontrolo. Še vedno verjamem, da so imele vaše straže in domobranci prav. Varovali smo slovensko civilno prebivalstvo pred okupatorjevimi povračilnimi ukrepi, hkrati pa smo poskušali zaustaviti širjenje komunizma. Ujeti smo bili med dvema svetovnima silama - komunizmom in naci-fašizmom. Naš boj je bil pošten in naša ideja je bila dobra, toda naš boj je bil nesmiseln, ker so na koncu o usodi slovenskega naroda odločale velike sile. Vse to so že pred vojno napovedovali slovenski voditelji. V to so bili prepričani tudi slovenski domobranci.

Za izročitev domobrancev partizanom krivim Angleže. Bili smo prevarani. Da bi komuniste potisnili nazaj in da bi zavarovali mir, so Angleži pristali na kompromis in poslali begunce v gotovo smrt. Za ustanovitev vaških straž in domobranstva krivim izključno VOS. VOS je deloval v skladu z revolucionarnimi navodili ruskih komunistov. Že pred ustanovitvijo vaških straž in domobranstva je pobijal vplivne, poštene in ugledne Slovence. Sprejel bi švedski model socializma, ki

dovoljuje ljudem svoboščine in pravico do različnosti. Všeč so mi bile tudi ideje Kocbekovih krščanskih socialistov, verjel sem v njegove dobre namene; ne morem pa razumeti, kako je lahko intelektualec njegovega kova verjel v možnost, da bi sodelovanje s komunisti lahko pripeljalo do uresničitve idej krščanskega socializma.

Moje prepričanje se ni spremenilo, ponovno pa ne bi šel skozi trpljenje, ki sem ga preživel, saj na koncu ne komunisti ne domobranci niso dosegli ničesar. Dolga leta je Slovenija opevala revolucijo. Številni trgi in parki so bili poimenovani v spomin na revolucijo. Po padcu komunizma pa ljudje o revoluciji še slišati nočejo. Vztrajajo, da je šlo le za osvobodilni boj. To je nova laž. Pred kratkim so odkrili spomenik pobitim domobrancem v Rogu. Napisali so: »Tukaj ležimo pobiti, tako je veleva domovine ukaz. Ne pozabite nas!« Tudi ta preprosta, poceni rima, je laž. Napis naj bi se glasil: »Tukaj ležimo pobiti, ker so poboje ukazali komunisti, da bi zavarovali svojo oblast.«

Vsa živa bitja so v nenehni tekmi za preživetje. V vsaki tekmi so zmagovalci in poraženci, vendar kljub temu tekmujejo in poskušamo prehiteti druge... Leta 1991 nas je obiskal eden izmed ministrov samostojne Slovenije in zagotovil mi je, da se doma nimam ničesar več bati. Nepopisni so bili moji občutki, ko sem ponovno videl mojo Slovenijo. Obiskal sem vsak kotiček moje dežele, vse prijatelje in sošolce, vsako šolo in vse kraje, po katerih sem hrepenel skoraj petdeset let. Ponovno sem doživljal svojo mladost in ponovno se mi je prebudilo upanje, da bo Slovenija pravična in poštena do vseh svojih sinov in hčera. Sovraštvo, jeza, krivda in strahovi izhlapevajo. Obiskal sem celo ljudi, proti katerim sem se boril. Večina je še vedno prepričana, da so imeli prav. To sem tudi pričakoval, saj so jih vse življenje prepričevali v to. Država jih je tudi za to stalno nagrajevala. Če bi priznali krivdo za slovenski genocid, bi izgubili ugled, oblast ali privilegije. Rekli so mi tudi, da so v Rogu v glavnem pobijali pijani Srbi in Hrvati. Morda je to res, vem pa, da so bili v Teharjah samo Slovenci. Mednarodna sodišča sodijo vojnim zločincem, a pobite slovenske domobranci bi vsi radi pozabili, ker so krivi tako Angleži kot domači komunisti.

Tonetovo zgodbo sem zapisala, kot sem jo slišala in razumela. Nisem razkrila nobene skrivnosti. Skrivnosti sploh ni. Ostane le nespremenljiva človeška narava. Voditelji še vedno poskušajo oblikovati mlade ljudi po svoji volji.

Tonetova žena Lidijana je bila ob njem, ko mi je pripovedoval svojo zgodbo. Tudi Lidijana se spominja, kako je bilo, ko je kot 9-letno dekle doživela začetek druge svetovne vojne. Dodala je nekaj misli, medtem ko sva se sprehajali po njenem lepo urejenem vrtu in je trgala rože zame.

Tonetova žena LIDIJANA ŠVIGELJ pripoveduje:

»Rojena sem bila kot Lidijana Bizjak, 13. 3. 1931 v Predmeji pri Ajdovščini kot prva od petih otrok. Oče je bil policist in 4. aprila 1940 je dobil službo v Anhovem, ki je bilo pod Italijo v coni A. Morali smo se preseliti v Anhovo in takrat je bilo konec mojega otroštva. Vsi moji najlepši spomini so ostali za menoj.

Italija je napadla Anglijo 9. aprila 1940. Spominjam se, kako so mladi moški vpili po radiu: Hočemo vojno! Oče je bil v službi do kapitulacije Italije leta 1943, potem pa se je skrival. Sploh ni vedel, kaj se dogaja z nami, prepuščeni smo bili Rdečemu križu. Mama je morala delati pri kmetih, da smo imeli kaj jesti. Dvanajstletna sem morala paziti na štiri mlajše otroke. Spominjam se, kako smo živeli v strahu. Prek noči je bilo po vseh vratih popisano OF; prišli so partizani in pobirali mlade fante. Nekega mojega prijatelja, ki je bil star 14 let, so vzeli, da je pobiral ranjene nemške vojake. Ko je enega dvignil, je ranjenca drug partizan ustrelil. Prijatelj je bil tako prestrašen, da je zbežal. Zatekel se je k nam in se skrival v naši kleti, kjer ga je mama hranila, toda partizani so ga odkrili in ga ustrelili. Pokopali so ga v plitek grob ob reki in pozneje smo odkrili, da je lisica obgrizla njegovo nogo.

Nekoč so prišli domobranci in zahtevali jajca. S puško so merili name, toda zatrjevala sem jim, da nimamo ne kokoši ne jajc. Bratje in sestre so na kolenih prosili, naj me spustijo. Mama je dobila delo v tovarni, po vojni pa nas je našel tudi oče, vendar mu je njegova sestra rekla, da je zanj prenevarno, če se vrne v Slovenijo. Primorska je živela pod močnim italijanskim pritiskom. Odraščala sem v prepričanju, da so Srbi naši prijatelji in da nas bodo zaščitili pred Italijani, ki nam niso dovolili govoriti slovensko. Verjela sem tudi, da smo Slovenci v okviru Jugoslavije močnejši in da se bomo lažje upirali italijanskemu pritisku. Slovenski duhovnik Izidor Zavadlov je na skrivaj zbiral slovenske otroke v zakristiji in nas učil slovenščine. Učil nas je, da moramo biti ponosni na to, da smo Slovenci. Govoril nam je tudi, da bomo šli skozi težke čase, vendar naj nikoli ne izgubimo vere v Boga. Italijani niso marali

našega duhovnika, mi pa smo ga oboževali. Leta 1946 so ga komunisti ubili, ker ni hotel stopiti v Ciril-Methodovo društvo.

Sčasoma sem spoznala, da so jugoslovanski rešitelji pobijali drugače misleče ljudi. Nekega dne sem s prijateljico nabirala drva v gozdu, ko je prišla skupina partizanov. Rekli so nama, da bodo pobili obe naši družini, če bova komu povedali, da sva jih videli. Neko noč smo slišali vpitje in jok, ko so partizani ubili mojo prijateljico in njenega zaročenca, ker je bil on Italijan, ona pa Slovenka. Leta 1984, ko sem prvokrat obiskala Slovenijo, sem vprašala brata moje prijateljice o tem dogodku, vendar me je odpravil na kratko: O tem ne govorimo!

Opazila sem, da je bil leta 1984 v Sloveniji zelo močan srbski vpliv. Glasba, jezik in celo kletvice ter grafiti so bili večinoma srbohrvaški. Ko sem bila ponovno v Sloveniji leta 1991, sem bila presenečena, kako se je v šestih letih vse spremenilo. Primorska, ki je vedno simpatizirala s Srbi, se je najprej in najmočneje uprla srbskim vplivom. Nobenih Srbov ni bilo več in vsi so govorili lepo slovensko. Ljudje so se jezili, ker so Srbi prevzemali ključne položaje v gospodarstvu in politiki ter poskušali oblikovati nek jugoslovanski narod. Srbi, ki so prihajali v Slovenijo, se niso hoteli učiti slovensko in so silili Slovence, da z njimi govorijo srbsko. Celo v Avstraliji je bilo veliko Slovencev, ki so govorili srbsko, čim je en Srb ali Hrvat prišel v njihovo družbo. Tudi nas je nekje nekdo prepričal, da je tako prav.

Hvala Cilki Žagar za med bralci Misli zelo odmeven in izredno dobro sprejet zapis težkih dni in odločitev.

MARTIN ŠIRCA je umrl 23.11.2005 v bolnišnici v Dandenongu. Rojen je bil 11.06.1924 v Colu nad Ajdovščino. V Avstralijo je prišel leta 1949. Pozneje je postal gradbenik in je zadnjih dvajset let preživel sam v Cape Peterson. Z ženo sta se razšla in žena je že pokojna. Zapušča dva sinova in hčerko Sharly, v Sloveniji pa sestro, nečakinjo in dva nečaka – eden od njiju je koprski pomožni škof dr. Jurij Bizjak. Slovo pred kremacijo v Springvale krematoriju je bilo v cerkvi sv. Jožefa v Wonthaggi VIC, 30.11.2005. Pepel so po njegovi želji potresli okrog njegovega doma in v morje v Cape Peterson.

Hvala Olgi Mazlo iz Grentville VIC za podatke.

Since 1998, Royal Guardian has been beating the banks with wholesale discounted interest rates, no monthly fees & smart loans. That's why we won **'Best Non-Bank Lender'** in 2003, a **'5 Star Rating from Cannex'** in 2005 and were ranked **'Top 3 Mortgage Originators'** nationwide in 2005 by Money Magazine.

Refinance, Consolidate, Save!

John & Jenny's scenario **before** Royal Guardian >

Fill in **your existing** scenario >

Credit Type	Debt	Interest Rate	Min. Monthly Repayment	Credit Details	Loan Amount	Min. Monthly Repayment
Credit Card 1	\$8,000	17.25%	\$199	repay over 5 yrs	\$	\$
Credit Card 2	\$11,000	18.75%	\$283	repay over 5 yrs	\$	\$
Personal Loan	\$42,000	11.75%	\$928	5yr fixed loan term	\$	\$
Home Loan	\$285,000	7.07%	\$1,909	30yr P&I (variable)	\$	\$
Total	\$346,000		\$3,319		\$	\$

With Royal Guardian John & Jenny could borrow \$346,000 with only \$2,263 in monthly repayments – saving \$1,056 per month!

Call Royal Guardian now & see how much we can save you!

'home loans that fit'

133 455

SYDNEY: 4 Railway Parade, Burwood, NSW, 2134. **MELBOURNE:** Suite 1, 180 Albert Road, South Melbourne, VIC, 3205. ☎ **133 455** www.royalguardian.com.au
 Royal Guardian Mortgage Corporation is a wholly independent Australian owned non bank lender providing property loans around Australia. Royal Guardian is a member of the Mortgage Industry Association of Australia. *All loans subject to approval. Terms, fees & conditions apply to all loans.

Dom počitka matere Romane - slovenski dom za ostarele

Mother Romana Home
Slovenian Hostel for the Aged
11-15 A' Beckett Street
KEW VIC 3101
Phone: 03 9853 1054
Fax: 03 9855 0811
E-mail: romanahome@optusnet.com.au

Miklavž je obdaroval tudi najstarejšo Slovenko v domu matere Romane, 99-letno Emilijo Vadnjal.

Dom počitka matere Romane je ustanova slovenskega misijona v Melbournu, ki nudi bivanje v domačem okolju ostarelim in vsem, ki potrebujejo nego. Prijazna in topla soba, domača hrana, vesela družba, popolna zdravniška nega in celotna oskrba je samo del tega, kar boste našli v domu počitka ob cerkvi v Kew. Pogoj za sprejem v Dom je »Aged Care Assessment Document«, katerega vam pomaga preskrbeti vaš zdravnik. Osnovna tarifa je 85% od avstralske starostne pokojnine. Pogoj za sprejem ni na osnovi posameznikovega premoženja, temveč na podlagi zdravstvenega stanja in potrebne nege. Ste mogoče sami že razmišljali, kakšno bi bilo življenje v Domu, poznate koga, ki bi potreboval usluge slovenskega doma počitka, ali pa želite kaj več vedeti? Potem je res najbolje, da čimprej pokličete upravnico gospo Sandro Krnel po telefonu in se dogovorite za primeren čas ogleda Doma. Ker je zadnje čase med Slovenci precej več zanimanja in večje povpraševanje za vstop v Dom, vam bo gospa Sandra rade volje povedala, kako dolgo bo treba počakati na prvo prosto mesto. Dobili boste tudi prave odgovore na vsa druga vprašanja.

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: 02 6243 4830 Fax: 02 6243 4827

e-mail: vca@mzz-dkp.gov.si

www.gov.si/mzz/dkp/vca/eng/

Odpravnik poslov: Bojan Bertonec

Tretja sekretarka: Božena Forštnarič

Veleposlaništvo je odprto vse delovne dni od 9.00 do 16.30

Konzularne ure so od 10.00 do 12.00

Embassy of Republic of Slovenia

PO BOX 284, Civic Square

CANBERRA ACT 2608

GENERALNI KONZULAT RS SYDNEY

Generalni častni konzul: Alfred Brežnik

Telefon: 02 9517 1591 Fax: 02 9519 8889

PO BOX 188, COOGEE NSW 2034

GENERALNI KONZULAT RS

NOVA ZELANDIJA

Telefon: 04 567 0027 Fax: 04 567 0024

PO BOX 30247, LOWER HUT NZ

GLAS SLOVENIJE

»THE VOICE OF SLOVENIA«

PO BOX 191, SYLVANIA NSW 2224

Tel.: 02 9522 9911 Fax: 02 9522 9922

STIČIŠČE

AVSTRALSKIH SLOVENCEV

Domača stran na internetu:

www.glasslovenije.com.au

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.

Lastnika

Simon Kovačič in James Rizzo

Tiskarna za

brošure, knjige in barvna dela

164 Victoria Street,

BRUNSWICK VIC 3056

Telephone: 03 9387 8488

Fax.: 03 9380 2141

Australian Mallee Art

Velika izbira kvalitetnih avstralskih spominkov

Avtentična Aborigenska umetnost

Ročna dela in darila

Shipping service – Interstate and overseas
Shop 3092, Level 3 Westfield Shoppingtown
Southland CHELTENHAM VIC 3192

Phone: +61 3 9584 4466

Mobile: 0419 037 054

E-mail: info@malleeart.com

Web: www.malleeart.com

TOBIN BROTHERS FUNERALS

LEADERS IN SERVICE AND CARE

100% AUSTRALIA OWNED

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM
NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA
For all enquiries please contact our Call Centre

9500 0900

www.tobinbrothers.com.au

GOJAK & MEATS

SMALL GOODS

220 Burwood Road
Burwood NSW 2134
Tel.: (02) 9747 4028

Rojakom v Sydneyu se toplo priporočamo.

Slovincem v Melbournu se priporoča kamnoseško podjetje

LUCIANO VERGA & SONS
ALDO AND JOE MEMORIALS P/L
10 Bancell Street
Campbellfield VIC 3061
Work: tel. 9359 1179
Home: tel. 9470 4046

ZA VSA DELA DAJEMO GARANCIJO!

Are your dentures more comfortable in a glass...? If so, for a free consultation contact:

STAN KRNEL

dental technician
specialising in dentures and mouthguards

391 Canterbury Road, Vermont
tel. 9873 0888

Bi radi imeli umetno zobovje v kozarcu...? Če ne, z zaupanjem pokličite za prvo brezplačno posvetovanje.

STANKO KRNEL

zobni tehnik
specialist za umetno zobovje in zaščitne proteze

Suite 7/14 Market Street, Box Hill
tel. 9898 6293

Misli Thoughts - Božje in človeške - Misli Thoughts - Božje in človeške

Religious and Cultural Monthly in Slovenian language. Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljen (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Urednik in upravnik (Editor and Manager):** p. Ciril A. Božič, O.F.M., Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | Ureja (Production Editor) in računalniški prelom: Marija Anžič | **Naslov: MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101** | Tel.: 03 9853 7787 | Fax: 03 9853 6176 | E-mail: misli@infochange.net.au | Naročnina za leto 2005 je 30 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije letalsko 70 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej | **Poverjenišvo** za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo | Za objavljene članke odgovarja pisec sam | **Vnašanje in priprava strani (Typing and Lay-out):** MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew Vic 3101 | **Tisk (Printing): Distinction Printing Pty. Ltd.,** 164 Victoria Street, BRUNSWICK VIC 3056 | Tel.: 03 9387 8488 | Fax: 03 9380 2141. **Misli na internetu:** | Vnos: Draga Gelt | <http://www.glasslovenije.com.au> - Tam kliknite na MISLI. **ISSN 1443-8364**

Misli Thoughts - Božje in človeške - Misli Thoughts - Božje in človeške

**AVSTRALSKO SLOVENSKO
DRUŽABNO IN ŠPORTNO DRUŠTVO MELBOURNE Inc.**
Lovska in ribiška družina
PO Box 185, ELTHAM VIC 3095 - ABN 99 403 098 945

Ali nameravate v letu 2006 obiskati Slovenijo?

Zakaj ne po domovini in sosednjih državah nove evropske skupnosti
brez skrbi - sproščeno – skupinsko z vodičem.

**Cena potovanja \$5,580.00 po osebi za dva v sobi. Dodatek za sobo 1/1 (single supplement) \$535.00
pri najmanj štiridesetih udeležencih.**

Turistično zavarovanje z asistenco je obvezno.

Predviden odhod iz Melbourn v četrtek, 25. maja 2006.

Skupinski povratak iz Ljubljane v ponedeljek, 10. julija 2006.

Po končani turi bo štiri tedne na razpolago za obisk sorodnikov in znancev.

Datum vrnitve v Avstralijo lahko izberete tudi po lastni želji.

Naš program vključuje: Povratno letalsko vozovnico, vse takse in napitnine, nočitve z zajtrkom in ogled, tudi ogled v Kuala Lumpur, prevoze s 5* visokosedžnim modernim avtobusom, vse transferje, dnevno večerjo ali kosilo, vse vstopnine, predstave, Mozartov/Straussov koncert na Dunaju, skratka vse kot navedeno v programu in seveda slovenskega vodiča. Dobri hoteli s tušem in WC, dve nočitvi tudi v zdraviliškem hotelu z vključenim kopanjem.

Program je po vsebini bogat in skrbno pripravljen za slovensko skupino. Poseben poudarek dajemo dobremu vodenju. Če Vas naša ponudba zanima, pokličite eno spodnjih telefonskih števil in poslali Vam bomo barvno brošuro s popolnim programom. Ker je število potnikov omejeno, zanimanje pa kar precej veliko, pohitite s prijavo.

Za vse nadaljne informacije se obrnite na:

Stanka Prosenaka: 03 9876-1360, Mobitel 0421 043 906 ali Dragico Gomizel: 03 9439-5177

VAŠI DAROVI do 07.12.2005:

ZA BERNARDOV SKLAD: \$11,267.80:Dotacija Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu.

\$200:Pavla Marinovich. **\$70:**Franc Čulek. **\$50:**J.A. Kucko, Franc Rozman. **\$40:**Alma Štefanič. **\$30:** Rosa Cerkvénik. Sylvia Goetzel. **\$20:**Magda Pišotek, Anita Pleško, Zora Franca, Cecilija Pirnat, Franc Janežič, Jože Topolovec, Luisa Prpič, Andrej Grlj, Stane Mlinar, N.N, Cilka in Jože Žagar, Ivan Šestan, Lucija Srnc. **\$15:**Bernard Brenčič. **\$10:**Anica in Anton Konda, Marija Kromar, Matilda Krašovec, Susie in Albert Vene, Mirko Koder. **\$5:**Franc Brenčič, Ivanka Bole, Frančiška Kotnik.

Za p. Stanka Rozmana: \$100:Pavla Marinovich.**\$50:**Janez Šveb. **Za misijone:\$406:**nabirka misijonske nedelje v Sydneyu. **\$250:**J.T. **\$200:**Anica in Anton Konda (namesto božičnih voščilnic). **\$150:**F.Š. **\$100:**Pavla Marinovich, Jože in Milka Brožič (namesto božičnih voščilnic). **\$50:**Mirko Šveb, Anica in Mirko Cuderman (namesto cvetja na grob Trudnovi mami), Ivanka Bajt (namesto božičnih voščilnic). **\$10:**Marija Kromar. **Za lačne: \$100:**Anica in Anton Konda (namesto božičnih voščilnic). **\$50:**Mirko Šveb. **\$40:**Anna Pančur. **\$25:**Alojzija Gosar. **\$50:**družina Rožanc (namesto cvetja na grob Stanku Žitku). **Za bolnišnico v Nangomi:\$300:**Franc Rozman. **\$20:** Pepi in Tone Mikuš.

Hvala in Bog povrni vsem!

DONVALE TRAVEL SLOVENIA TRAVEL 1952 - 2005

**THE GREGORICH FAMILY HAS SERVED THE SLOVENIAN
COMMUNITY IN AUSTRALIA FOR 53 YEARS.**

**For all your travel requirements: Hotels; Car Hire or Leasing;
Cruises; Air travel; Group bookings worldwide; Travel Insurance.**

License No. 32218

**Please contact us for dates and economical
rates. Make an early reservation
to avoid disappointment.**

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE

**PRIGLASITE SE ZA ENO SKUPINSKIH
POTOVANJ ZA OBISK SLOVENIJE V LETU 2006**

**Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta....**

**Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vize!**

**Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznano in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanje!
PRIDEMO TUDI NA DOM!**

**ERIC IVAN GREGORICH
Slovenija Travel/Donvale Travel
1042-1044 Doncaster Road
EAST DONCASTER VIC 3109
Telefon: 03 9842 5666
Fax: 03 9842 5943**